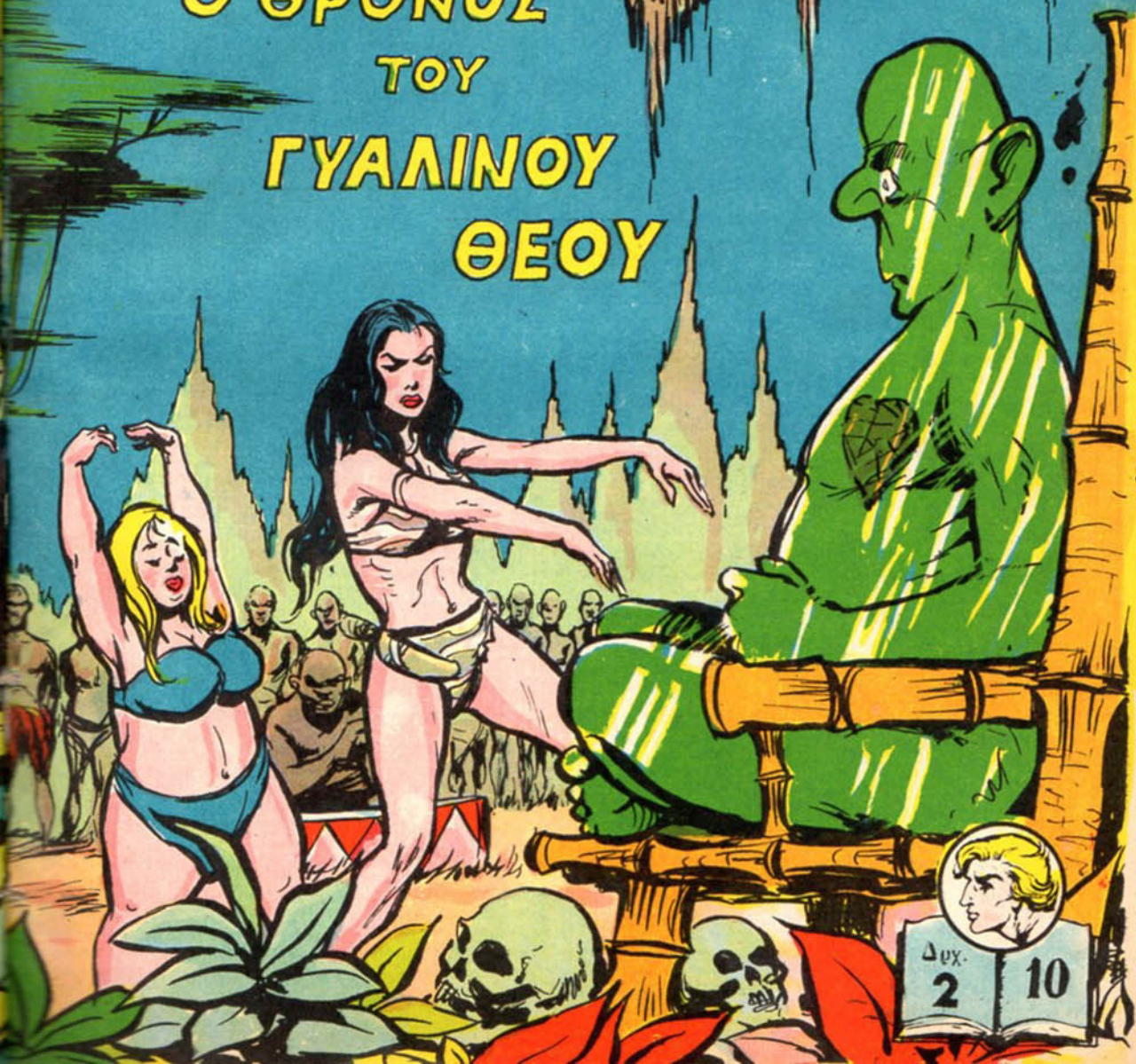

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΟΝΟΣ
ΤΟΥ
ΓΥΑΛΙΝΟΥ
ΘΕΟΥ

• ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

«Η σπηλιά άπλωνόταν σαν τεράστια αϊθουσα. Στο γρανιτικό έδαφος της κυλούσε το πιστό μας ρυακί.

Αμα προγευματίσαμε, ο καθηγητής έκανε για αρκετή ώρα διάφορους υπολογισμούς:

— Λοπόν, ταξιδεύουμε κάτω από τον Άτλαντικό, σε 16 λύτες βάθος! μου είπε στο τέλος.

— Δέκα έξι λύτες! φώναξα κατάπληχτος.

— Βεβαιότατα!

— Μα αυτό είναι το άνωτατο όριο που δίνει η έπιστήμη στο πάχος της γήινης φλούδας.

— Δέ λώ όχι.

Κι' εδώ, σύμφωνα με το νόμο, που αύξάνεται η θερμοκρασία, έπρεπε νάχωμε 1500 βαθμούς ζέστη.

— «Έπρεπε», φίλε μου!

— Κι' όλος αυτός ο γρανίτης δε θα μπορούσε να διατηρηθεί σε στερή καταστάσει, μα θα είχε λιώσει...

— Βλέπεις, όμως, πώς τίποτα απ' ο'ίτα δε γίνεται! Τα γεγονότα, κατά τη συνήθειά τους διαψεύδουν τις θεωρίες.

— Είμαι υποχρεωμένος να τό παραδεχτώ! μα επί τέλους αυτό μου κάνει εντύπωσι.

— Τί δείχνει το θερμόμετρο;

— 27 βαθμούς, 6 δεκάτα.

— Οί σοφοί, λοιπόν, απάτηθηκαν κατά 1472 βαθμούς και 4)10! Η θεωρία, άρα πώς αύξάνεται αναλογικά η θερμότητα, όσο προχωρούμε στο βάθος της γής, είναι λανθμένη. Ο Ντίβυ, λοιπόν, είχε δίκιο. Έκανα καλά να τον ακούσω. Τί έχεις να μου απαντήσης, Άζελ;

— Θείε μου! είπα: Θεωρώ τους λογαριασμούς σας ακριβείς. Έπιτρέψτε μου, όμως, να δγάλω ένα ανατάρρητο συμπέρασμα.

— Έμπρός παιδί μου, λέγε!

— Στο σημείο που βρισκόμαστε κάτω από το γεωγραφικό πλάτος της Ισλανδίας, η γήινη αχτίδα είναι περίπου 1600 λύτες. Αφού, λοιπόν, για τις 16 λύτες που φτάσαμε ως τώρα, χρειάστηκα 20 μέρες, αν εξακολουθήσωμε με αυτόν τον τρόπο, θέλωμε 2.000 μέρες, δηλαδή 5½ περίπου χρόνια για να φτάσωμε στο κέντρο της γής!

— Στο διάβολο να πάνε οί λογαριασμοί σου! αποκρίθηκε ο θεός μου με κίνημα θυμού: Πού στηρίζονται; Ποιός σου λέει πως ο διάδρομος, αυτός που θα πάρωμε, δεν πάει κατευθείαν στο σκοπό μας; Άλλωστε έχω υπέρ μου ένα προηγούμενο: Ο,τι κάνω τώρα, ο Σακνουσέμ τό έκανε πριν από μένα. Κι' όπου αυτός πέτυχε κι' εγώ θα έπιτύχω.

— Τό έλπίζω. Μα επί τέλους μου επιτρέπεται...

— Σου επιτρέπεται να σιωπάς, Άζελ! Καλύτερα να σιωπάς, παρά να λές παραλογισμούς! Τώρα κοίτα τό μανόμετρο. Τί δείχνει;

— Μεγάλη πίεσι.

— Πολύ καλά! Βλέπεις πως κατεβαίνοντας έτσι σιγά - σιγά συνηθίζωμε στην πυκνότητα της ατμόσφαιρας και δεν υποφέρουμε καθόλου;

— Καθόλου! αποκρίθηκα: Μονάχα πως κάπως τ' αϊτιά μας αρχίζουν και πονούν...

— Δεν είναι τίποτα και θα μπορέσης να έξουδετερώσης τόν πόνο αυτό, θέτοντας τόν έξωτερικόν άέρα σε γοργή επικοινωνία με τόν άέρα που περιέχουν τα πνευμόνια σου.

— Πολύ καλά! αποκρίθηκα, αποφασισμένος πιά να μην φέρωμ αντίρρησης στο θείο μου: Νοιώθω μάλιστα άληθινή ευχαρίστησι, έτσι που είμαι θυθισμένος στην πυκνή ατμόσφαιρα. Παρατηρήσατε με τί έντασι μεταδίδεται ο ήχος.

— Βεβαιότατα. Ένας κουφός θα μπορούσε εδώ ν' άκούση περίφημα!

Πρέπει να όμολογήσω πως τα πράγματα έως τώρα πήγαιναν καλά και θέμουν άχάριστος, αν είχα και παράπονα. Άν οί δυσκολίες δε μεγάλωναν, σίγουρα, θα φτάναμε στο σκοπό μας. Και τί δόξα τότε! Είχα φτάσει κι' εγώ να σκέφτωμαι με την ίδια αισιοδοξία του Λίτενμπροκ. Θεωρούσα τό ταξίδι μας σοβαρό και πραγματοποιήσιμο. Ίσως τό άλλόκοτο περιβάλλον, όπου ζούσα, να μου είχε λίγο χαλάσει τό μυαλό. Κάμποσες μέρες δρηνκαμε μεγάλο κατήφορο, κάποτε μάλιστα ο κατήφορος ήταν τρομαχτικά κάθτος και προχωρούσαμε θαθεία μέσα στην καρδιά της γής. Μερικές μέρες μάλιστα προχωρούσαμε 1½ — 2 λύτες πρós τό κέντρο.

Οί άπόταμοι αυτοί κατήφοροι ήταν πολύ επικίνδυνοι, μα η έπίδεξιότητά του Χάνς κι' η θαυμαστή του ψυχραιμία συχνά μας έσωσαν. Ο άπαθής Ίσλανδός άφοσιωνόταν στο σκοπό μας κατά τρόπο ακατανόητο κι' αν μας έλειπε αυτός, πολλές φορές δε θα μπορούσαμε να κάνωμε ένα δήμα πάρα πέρα.

Τις δύο εβδομάδες μετά την τελευταία μας συζήτησι δε μας έτυχε κανένα περιστατικό αξιοπαρήρητο. Ένα μονάχα μένει θαθεία στη θύμησί μου κι' είναι άδύνατο να ξεχάσω και την παρομική του λεπτομέρεια.

Στι 7 Αυγούστου, είχαμε φτάσει πιά 30 λύτες βάθος: πάνω δηλαδή από τό κεφάλια μας είχαμε 30 λύτες βραχίους, ώκεανούς, ήπειρους και πολιτείες. Θα βρισκόμασταν τότε 200 λύτες μακριά από την Ίσλανδία.

Τη μέρα εκείνη η γαλαρία, που ακολουθούσαμε, δεν ήταν πολύ κατηφορική. Πήγαينا πρώτος. Ο θεός μου κρατούσε τη μιά ήλεκτρική λάμπα κι' εγώ την άλλη. Εξέταξα τά στρώματα του γρανίτη. Άξαφνα γυρίζοντας πίσω μου, είδα πως είχα μείνει όλομόναχος!

— Μπά! συλλογίστηκα: Θά περπάτησα πολύ γρήγορα ή μπορεί ο Χάνς κι' ο θεός μου να σταμάτησαν στο δρόμο. Έμπρός, άς γυρίσω να τούς δω!

Γύρισα πίσω. Περπατούσα ένα τέταρτο της ώρας. Κοίταξα, κοίταξα, κανέναν. Φώναξα. Καμμία απάντησι. Η φωνή μου χάθηκε και μονάχα ακούστηκαν οί αντίλαλοι μέσα στις διάφορες σπηλιές. Ανατρίχισα από τό πόδια ως την κοφή.

— Ήσυχία! ήσυχία! είπα δυνατά: Είμαι δέδαιος πως θα βρώ τούς συντρόφους μου. Τί διάβολο! Δεν υπάρχουν δυό δρόμοι. Εγώ πήγαينا μπροστά, ώστε αυτοί θέμεναν πίσω. Άς εξακολουθήσω να τούς γυρεύω!

Εξακολουθήσα ν' ανεβαίνω μισή ώρα. Αφουγκραζόμουν ν' ακούσω μήπως με φωνάζουν και στην πυκνή αυτή ατμόσφαιρα ο ήχος μπορούσε νάρθη κι' από πολύ μακριά. Καταπληχτική όμως σ'ωπη δασίλευε στην άπέραντη γαλαρία. Σε λίγο σταμάτησα. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως χάθηκα. Άξαφνα μια άμφιβολία με πλάκωσε: Πήγαينا άραγε μπροστά; Μα δέβαια! Ο Χάνς ήταν πίσω μου και πίσω από τόν Χάνς ο θεός μου. Ο θεός μου μάλιστα είχε σταματήσει λίγα λεπτά για να στερεώση τις άποσκευές στον ώμο του. Τώρα θυμόμουν καλά τί λεπτομέρεια τούτη.

Ἀπροσδόκητος σωτήρας

ἀποφασισμένος νά τούς ἐξοντώσῃ. Μά

ΤΡΑΓΙΚΕΣ στιγμές περνᾶνε στή Ζούγκλα οἱ ἀγαπημένοι μας ἥρωες. Ἡ ἐμφάνισι τοῦ «Τέρατος τοῦ Πολιτισμοῦ» (*) ἔχει ἀναστατώσει τήν παρθένα κι' ἄγρια αὐτή περιοχή.

Ὁ ἀπαίσιος Χουαίτ ἔχει κυκλώσει μέ τὰ πολυθόλα του τόν Ταρζάν, τόν Ζαντόβ καί τή Ζάμπα. Εἶναι

(*) Τό «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ» εἶναι δύο σιαμαῖοι ἀδελφοί. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀπό κάποια ἰδιοτροπία τῆς Φύσεως, γεννήθηκαν ἐνωμένοι στίς ράχες. Χωρίς ν' ἀνήκουν στήν ἴδια φυλή, οὔτε νά ἔχουν τόν ἴδιο χαρακτήρα, ὅπως συμβαίνει σέ τέτοιες περιπτώσεις.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς λέγεται Χουαίτ καί εἶναι λευκός. Ἐχει ψυχὴ μέ ἄγρια ἐγκληματικά ἐνστικτα. Καί καρδιά γεμάτη μίσος γιά ὅλο τόν κόσμο.

Ὁ ἄλλος λέγεται Μπλάκ καί εἶναι μαύρος. Ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη καλωσύνη κι' ἡ καρδιά του ἀγάπη γιά ὅλους. Ἀκόμα καί γιά τόν ἀπαίσιο ἀδελφό του.

Ὁ λευκός Χουαίτ βασανίζει καί καταπιέζει τόν Μπλάκ μέ κάθε τρόπο. Τόν ὑποχρεώνει ἀκόμα στίς μετακινήσεις τους νά περπατᾶν μόνον αὐτὸς σκυφτός. Ἔτσι πού νά τόν σηκώνῃ στή ράχι του καί νά τόν κουβαλᾷ, ξαπλωμένον ἀναπαυτικά, πάνω σ' αὐτήν.

σὴν πρώτη του ἀπόπειρα καί τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς πού ἦταν ἑτοιμος νά δώσῃ τὸ σύνθημα στοὺς μαύρους πολυβολητές του νά τραβήξουν τίς σκανδάλες, συνέβη κάτι ἀπρόοπτο: Ὁ καλόκαρδος δίδυμος κι' ἐνωμένος μαζί του ἀδελφός του, ὁ νέγρος Μπλάκ, ἄρπαξε ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Χουαίτ τό μαχαίρι. Κι' ἀκούμπησε κάθετα τὴ λάμα σὴν καρδιά του. Ἔτσι, μέ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θ' αὐτοκτονήσῃ (*) τὸν ἀνάγκασε, ὄχι μόνο νά μὴ δώσῃ τὴ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως, μὰ καί νά προστάξῃ τοὺς ἀνθρώπους του νά λύσουν τὰ δεμένα θύματα.

Μιά ἀνοσοία ὅμως τοῦ Κακαράκ πού μεταμφιεσμένος σὲ πῖθηκο καί σκαρφαλωμένος, μαζί μέ τ' ἄλλα δυὸ τετράποδα τεντυμποάκια του, στὰ κλαδιά ἐνὸς κοντινοῦ δέντρου, κάνει — μέ τὸ πέταγμα μιᾶς καρύδας — νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπλάκ τὸ μαχαίρι. Καί ὁ ἐκβιασμός πού ἔκανε στὸν κακούργο ἀδελφό του, γιὰ νά σώσῃ τοὺς τρεῖς ἥρωές μας, νά σταματήσῃ.

Ἐλεύθερος πάλι ὁ Χουαίτ ἐτοιμάζεται ν' ἀποτελειώσῃ τὸ δολοφονικὸ του ἔργο. Ὅμως καί πάλι ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ τρομεροῦ κτηνάνθρωπου Μπαχούρ πού τὸν ἀκολουθεῖ μιά μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ γορίλλες.

Ὁ τυφλὸς Μπαχούρ εἰδοποιημένος ἀπὸ

(*) Ὃταν ἕνας ἀπὸ τοὺς Σιαμαίους ἀδελφοὺς πεθάνῃ, παρασύρει καί τὸν ἄλλον στὸ θάνατο. Οἱ σιαμαῖοι ἀδελφοί μαζί γεννιώνται καί μαζί πεθαίνουν!

τόν Κακαράκ με άπεσταλμένο του τόν παπαγάλο Κουσκοῦς, ὅτι κινδυνεύει ἡ ἀγαπημένη του Ζάμπα, ἔρχεται νὰ τὴ σώσῃ. Στὴν πορεία του τὸν ὁδηγεῖ — κρατώντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι — ὁ χιματζῆς Ρόκ, ὁ πιστός κι' ἀχώριστος σύντροφός του.

Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ δευτέρη φορά ἡ «ἐκτέλεσις» τοῦ Ταρζάν, τῆς Ζάμπα καὶ τοῦ Ζαντόβ, δὲν πραγματοποιεῖται.

Οἱ γορίλλες, μὲ τὰ ρόπαλά τους, χύνονται μανιασμένοι πάνω στοὺς μαύρους σκηνόχους τοῦ Χουαίτ. Σπέρνουν τὸν ὀλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ σ' αὐτοὺς. Ἐνῶ ὁ τυφλὸς κτηνάνθρωπος, μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ρόκ, ὁρμαίνει νὰ σπαράξῃ τὸν λευκὸ ἀπὸ τοὺς δυὸ σιαμαίους ἀδελφούς.

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ πὺ καταλαβαίνουν πῶς γρήγορα ὁ Μπαχούρ θὰ σκοτώσῃ τὸν Χουαίτ, ἀνψυχοῦν γιὰ τὸν ἀδικο χαμὸ πὺ μοιραία θὰ ἔχῃ μαζί του καὶ ὁ καλὸς κι' εὐγενικὸς Μπλάκ. Αὐτὸς πὺ, πρὶν λίγο, τοὺς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὶς κάννες τῶν πολυβόλων σὰν ἦταν ἔτοιμες νὰ ξεράσουν πάνω τους τὴ φωτιά καὶ τὸ σίδερο! Ἔτσι, οἱ δυὸ ἄνδρες, γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τοῦ καλοῦ τους φίλου, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σώσουν πρῶτα τὴ ζωὴ τοῦ κακοῦργου Χουαίτ. Καὶ χύνονται ἀτρόμητοι νὰ συγκρατήσουν τὸν κτηνάνθρωπο.

Μὰ ὅσο γενναῖοι κι' ἂν εἶναι ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ, τίποτα δὲν μποροῦν νὰ καταφέρουν παλεύοντας μὲ τὸν γιγάντιο καὶ ὑπερφυσικὰ δυνατό Μπαχούρ. Ὁσπου, σὲ μιὰ στιγμὴ, τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ ρόπαλό του χτυπάει τυχαία καὶ τοὺς δυὸ. Καὶ τοὺς σωριάζει κάτω σφαδάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους!..

Τώρα ὁ μανιασμένος τυφλὸς κτηνάνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ σπαράξῃ τὸν κακοῦργο Χουαίτ. Καὶ μαζί μὲ αὐτὸν νὰ πεθάνῃ κι' ὁ καλὸς Μπλάκ!

Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς τῶν δυὸ σιαμαίων ἀδελφῶν, μετριῶνται πιά στὰ δάκτυλα ἑνὸς χεριοῦ. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς σώσῃ!..

Ἀπελπισμένη ἡ Ζάμπα τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη της τὸ μαχαίρι. Κάνει νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά της. Νὰ τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ δράμα τῆς βασανισμένης τῆς ζωῆς.

Ὅμως ὄχι. Τὴν ἴδια στιγμὴ δυνατὴ κι' ἀπεγνωσμένη κραυγὴ σὺντρεῖ τὸν ἀέρα:

— Μήντηντην!..

Κ' ἕνας ἀπροσδόκητος σωτήρας παρουσιάζεται. (*)

Γιαμπραχούν, ὁ δῆμιος τῶν γορίλλων!

Εἶναι ἡ πανέμορφη Ζάμπα. Ἡ θρυλικὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας». Τὸ μελαχροινὸ Κορίτσι μὲ τὴν τρυφερὴ καρδιά καὶ τὴ γροθιά τὴν ἀτσάλενια!

Μεγαλύτερη δυστυχία γι' αὐτὴν δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Μπαχούρ. Ξέρει καλὰ πῶς θὰ τὴ φέρῃ ἀμέσως καὶ θὰ τὴ φυλακίσῃ στὴ φρικτὴ ὑπόγεια σπηλιά του κάτω στὴ θαθεῖα χαράδρα. Καὶ ζωντανὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναβγῇ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὅμως παρ' ὅλ' αὐτά, καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Μπλάκ, ἀνταποδίδοντας τὸ καλὸ πὺ τοὺς ἔκανε, δὲν διστάζει νὰ βγῇ πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρο πὺ εἶχε κρυφθῇ. Καὶ νὰ βγάλῃ τὴ δυνατὴ κι' ἀπεγνωσμένη κραυγὴ πὺ ἀκούσαμε:

— Μήντηντην!..

Ὁ Μπαχούρ ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ της. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν θρῆκε ἀστροπελέκι στὸ κεφάλι. Ἀμέσως ξεσφίγγει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Χουαίτ τὶς φοβερὲς κεροῦκλες του. Τὸν παρατάει. Τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πὺ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Ζάμπα: τῆς κοπέλλας πὺ τόσο ἄγρια, μὰ καὶ τόσο ἀγνά, ἀγαπάει, (*)

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» πέτυχε αὐτὸ πὺ ἤθελε: νὰ μὴν πνίξῃ ὁ κτηνάνθρωπος τὸν λευκὸ κακοῦργο. Ὅποτε, μαζί μ' αὐτόν, θάβρισκε ἀδικο θάνατο καὶ ὁ ἐνωμένος στὴ ράχι του Μπλάκ. Ἔτσι, ἀντικρύζοντας τώρα τὸν Μπαχούρ νᾶρχεται κατὰ πάνω της, κάνει νὰ φύγῃ. Νὰ τρέξῃ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴ μαύρη τύχη πὺ τὴν περιμένει!

Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πόσο μάταια

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ἀρ. 9 πὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Η ΑΡΑΠΙΝΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΔΟΝΤΙΑ».

(*) Μοναδικὴ ἐπιθυμία τοῦ Μπαχούρ, εἶναι νὰ κρατᾷ ἔστω καὶ μὲ τὴ βία, κοντά του, τὴ Ζάμπα. Μονάχα γιὰ νὰ τὴ βλέπῃ. Καὶ τώρα, πὺ εἶναι τυφλός, μονάχα γιὰ νὰ τὴν αἰσθάνεται κοντά του. Ποτὲ καμμιὰ ἄλλη σκέψι δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ πρωτόγονο μυαλὸ του.

θά ήταν μία τέτοια προσπάθεια: Οι γορίλλες του κτηνάνθρωπου την έχουν, στο μεταξύ, κυκλώσει, μουγγρίζοντας άγρια κ' επιθετικά σε κάθε κίνηση που κάνει για να ξεφύγει από τον κλοιό τους.

Άλλοιμονο: Η άμοιρη Ζάμπα τώρα μονάχα νοιώθει καλά την τραγική θέσι που βρίσκεται. Βλέπει και τον Μπαχούρ που με οδηγό του τον χιμπατζή Ροκ τρέχει κατά πάνω της... Άναλογίζεται τη μαρτυρική ζωή που την περιμένει κάτω βαθειά στην κόλασι της φρικτής σπηλιάς του. Και το मु-αλό της θολώνει:

Τραβάει από τη ζώνη της το μαχαίρι. Το σηκώνει για να πάρη φόρα: να το καρφώσει στην καρδιά της. Νά τελειώνει μία για πάντα από το δράμα της πολυθασανισμένης της ζωής.

Μα νά: Σχεδόν άμέσως δυο άπρόοπτα γεγονότα συμβαίνουν: Ο τυφλός κτηνάνθρωπος, που βρίσκεται τώρα σε πολύ μικρή απόστασι απ' αυτήν, σκοντάφτει σε μια πέτρα. Καί, πέφτοντας μπρούμυτα, θρονόχτυπιέται βαρύς κάτω. Το μέτωπό του κτυπάει με όρμη στο σκληρό έδαφος του ξέφωτου. Κι' απομένει ακίνητος σάν σκοτωμένος.

Ταυτόχρονα κι' από τα κλαδιά του γιγάντιου δέντρου που βρίσκεται στο σημείο αυτό, πέφτει πάνω στ' ώπλισμένο χέρι της Ζάμπας ένας κακοφτειαγμένος κι' άγαρμπος πίθηκος. Άρπάζει το μαχαίρι πουθελε να καρφώσει στην καρδιά της. Καί κάνει να φύγει — τρομοκρατημένος τάχα — και ξεφωνίζοντας με ανθρώπινη λαλιά.

— Για μ π ρ α χούουσιν! Γιαμπραχούουσιν! (*)

Πανικόθλητοι οί γορίλλες και μονάχα στο άκουσμα του όνόματος του φοβερού αυτού φιδιού που θερίζει τη φυλή τους, το θάζουν στα πόδια δεξιά κι' άριστερά. Σκορπίζουν σάν άρνια που τα κυνηγάει λύκος.

Ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ έχουν στο μεταξύ καταφέρει να σηκωθούν. Καί, βογγώντας ακόμα από τους πόνους, κυττάζουν γύρω τους χαμένα: Βλέπουν το «Τέρας του Πολιτισμού» ν' απομακρύνεται φεύγοντας. Όμως αυτή τη φορά ο Χουάιτ βαδίζει σκυμμένος όπως άλλοτε ο μαύρος αδελφός του. Ένώ ο Μπλάκ τώρα τον ακολουθεί — θέλοντας και μη — ξαπλωμένος πάνω στη ράχι του. Ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσει ν' απομακρυνθί ο λευκός κακούργος, αφού ο Μπλάκ εξακολουθούσε ν' αντιδρά, μη θέλοντας να τον ακολουθήσει.

(*) «Γιαμπραχούον» λέγεται ένα μικρόσωμο, μά θανατερό φαρμακερό φίδι της Ζούγκλας που δείχνει έξαιρετική προτίμηση στους πίθηκους, τους γορίλλες και χιμπατζήδες. Το δαγκώμα του χαρίζει άργό θάνατο, στα ζώα αυτά, ύστερα από φρικτούς κι' άβάστακτους πόνους.

Όμως έκτος από το «Τέρας του Πολιτισμού», βλέπουν και τον Μπαχούρ που, πεσμένος κάτω, μόλις έχει άρχισει ν' ανασταλείη και να συνέρχεται.

Τυφλωμένοι και οί δυο άνδρες από την αγάπη τους στη Ζάμπα, και ξέροντας πως θα τη χάσουν για πάντα αν πέση στα χέρια του κτηνάνθρωπου, χύνονται να τον άποτελειώσουν: ο Ταρζάν με το μαχαίρι κι' ο Ζαντόβ με το ρόπαλό του.

Μά οί δυο γενναίοι μας ήρωες δέν προφθαίνουν να πραγματοποιήσουν τό... φονικό τους. Σά μανιασμένη τίγρη σπενδύει και τους κόβει το δρόμο ή περήφανη Έλληνίδα:

— Μήνην! Σταθήτε! Άπό πότε γίνεται τόσο δειλοί για να ζητάτε να χτυπηθήτε μ' έναν... άναίσθητον αντίπαλο;!

Ο Ταρζάν και ο Ζαντόβ σταματούν. Συναισθάνονται το λάθος τους.

Ψηλά από τα κλαδιά του δέντρου ο Κακάράκ, που έχει στο μεταξύ θγάλει το τομάρι του πιθήκου, πηδάει μπροστά τους:

— Έχω ένα σχέδιο!, τους λέει.

Και δείχνοντάς τους τον Χουάιτ και τον Μπλάκ που απομακρύνονται, συνεχίζει:

— Έγώ λέω να τους κόψουμε στη μέση. Να κρατήσουμε τον άράπη που είναι καλός. Και τον άσπρο να τόν... καθαρίσουμε!

Του άποκρίνεται ή Ζάμπα:

— Αυτό έχουμε σκεφτή να κάνουμε κι' έμεις... Μά το «χώρισμα» τών δυο αδελφών πρέπει να γίνει από γιατρό. Άπό επιστήμονα χειρουργό. Γι' αυτό θα κατέβω στο «Μεγάλο Λιμάνι». Να βρω τον κατάλληλο άνθρωπο και να τον φέρω εδώ...

— Μονάχα έτσι θα γλυτώσουμε από τον Χουάιτ!, μουρμουρίζει ο Ταρζάν. Άλλοιώς, όχι μόνο δέν μπορούμε να τον έξοντώσουμε, μά είμαστε ύποχρεωμένοι να του προστατεύσουμε και τη ζωή. Για να μη πάθη κακό, μαζί του, και ο καλός Μπλάκ.

— Θα φύγω άμέσως τώρα!, ξαναλέει άποφασιστικά ή Ζάμπα. Πρέπει να διαστούμε να τους «χωρίσουμε»!...

Ο Ζαντόβ συμφωνεί:

— Ναί... Μά δέν είναι σωστό να κάνης μία τόσο μεγάλη πορεία μονάχη. Θα 'ρθώ κι' εγώ μαζί σου!

Τά μάτια του Ταρζάν σκοτεινιάζουν:

— Όχι!, του κάνει. Έσύ πρέπει να μείνης εδώ, μαζί μ' έμένα, ώπου να γυρίση ή Ζάμπα πρέπει έμεις οί δυο να έχουμε αιχμαλωτίση τους δυο σιαμαίους αδελφούς. Ο γιατρός που θα έλθη, να κάνη άμέσως την έγχείρησι του.

— Και ή Ζάμπα θα κατέβη μονάχη της; ρωτάει ο «Έλληνας» με δόντια σφιγμένα από το θυμό.

— Θα πάω μαζί της ο Κακαράκ, του απο-
κρίνεται ο άρχοντας της Ζούγκλας.

Ο Σουβλερομήτης κάνει τα νάζια του:

— Αδύνατον! Φοβάμαι να πάω μονάχος
μαζί της. Είμαι όμορφος και κινδυνεύω.
Μπορεί στο δρόμο να με φιλήσει, με το συμ-
πάθειο. 'Απ' το στόμα μου και στού Θεού τ'
αυτί!...

Η Ζάμπα χαμογελάει καλόκαρδα:

— Δίκιο έχεις, Κακαράκ. Τότε να πάρης
μαζί σου και την Τσίχλ.

Ο «Παλιάτσος της Ζούγκλας» τρομάζει
και μόνο να το σκεφθί:

— Θεός φυλάξοι! Κουνήσου από τη θέσι
σου, χριστιανή μου!

Καί σκαρώνοντας στο πύ και φί ένα σι-
γάκι του, της τὸ ἀπαγγέλλει μὲ κωμικὸ
στόμφο:

«Νὰ ρθῇ ἡ Τσίχλ;! Πά, πά, πά, πά.

Αὐτὸ δὲν εἶναι λύσις!

Κάλλιο νὰ ρθῶ μονάχος μου,

κι' ἄς μέ... γλυκοφιλήσης!».

Ἡ Ζάμπα γυρίζει ἀπρακτὴ!

ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ἀπὸ
τὰ παραπάνω μιὰ ὁ-
λόκληρη ἐβδομάδα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ
ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαν-
τόβ, παρὰ τὴς ἀπεγνω-
σμένες κι' ἐπικίνδυ-
νες προσπάθειές
τους, δὲν ἔχουν κα-
ταφέρει νὰ αἰχμαλω-
τίσουν τὸ «Τέρας τοῦ
Πολιτισμοῦ». Ὁ Χου-
αίτ ἐξακολουθεῖ νὰ

εἶναι ἰσχυρὸς. Ἐχει ἀκόμα ὅπλα καὶ πι-
στοὺς μαύρους σκλάβους πού εἶναι ἔτοιμοι
νὰ θυσιαστοῦν γι' αὐτόν.

Ἡ ἀποτυχία αὐτῆ τῶν δυὸ ἀνδρῶν τοὺς
ἔχει φέρει σὲ διάσπασι: Ὁ Ζαντόβ ἐπιμέ-
νει πῶς πρέπει νὰ σκοτώσουν τὸν λευκὸ
κακούργο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν τύχη πού
θὰ περιμένει τὸν ἀδελφὸ του Μπλάκ. Ἐνῶ
ὁ Ταρζάν εἶναι ἀνένδοτος:

— Ὁ Μπλάκ εἶναι καλὸς, εὐγενικὸς καὶ
μᾶς ἔχει σώσει τὴ ζωή. Ἐχομε ὑποχρέ-
ωσι νὰ προστατεύσουμε τὴ ζωὴ του. Κάνε
ὑπομονή, Ζαντόβ. Ὅπου καὶ νᾶναι θάρρη
ἡ Ζάμπα μὲ τὸν χειρουργό. Κι' ὅταν βροῦ-
με κάποιον τρόπο νὰ πιάσουμε τὰ δυὸ «ἐ-
νωμένα» ἀδελφία, τότε ὅλα θὰ τακτοποιη-
θοῦν. Καὶ ὁ Χουαίτ θὰ ἐξοντωθῇ, καὶ ὁ
Μπλάκ θὰ ζήσει γιὰ νὰ γίνῃ φίλος καὶ σύμ-
μαχός μας!

Μὰ νά: Πάνω σπὴν ὥρα φθάνει ἡ Ζάμ-
πα, ξαναγυρίζοντας ἀπὸ τὸ «Μεγάλο Λιμάνι».
Ὁ Κακαράκ πού τὴ συνοδεύει, προ-
φθαίνει νὰ τοὺς δώσῃ λακωνικὴ ἀναφορά:

— Τζίφος καὶ μπῆν εἰς τό... πιλήκιον!

Ἐνῶ ἡ «Ἑλληνίδα» τοὺς ἐξηγεῖ:

— Βρῆκα καὶ μίλησα μὲ τοὺς μεγαλύτε-
ρους χειρουργούς. Κανένας δὲν ἀναλαμ-
βάνει μιὰ τέτοια ἐγχείρησι.

— Εἶναι ἐπικίνδυνη; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

— Κάτι παραπάνω: εἶναι θανατηφόρα ἐ-
κατὸ τοῖς ἑκατό! Ὅσες φορὲς ἐπεχείρη-
σαν νὰ χωρίσουν σιμαίους ἀδελφούς, τὸ
ἀποτέλεσμα ἦταν ἓνα: Πέθαιναν καὶ οἱ δυὸ
τοὺς!

Ὁ Κακαράκ συμπληρώνει:

— Μόνο ἂν οἱ σουσαμαῖοι ἀδελφοί εἶναι...
τρεις, τότε μένει ἓνας ζωντανὸς γιὰ νὰ
πάω σπὴν... κηδεῖα τοὺς!

Ἐξω φρενῶν ὁ Ζαντόβ ἀγριοκυττάζει
τὸν Ταρζάν:

— Λοιπόν: τί λὲς τώρα, κύριε ἄρχοντα
τῆς Ζούγκλας; Τὰ δυὸ ἀδελφία δὲν μπο-
ροῦμε νὰ τὰ «χωρίσουμε» γιὰ νὰ μὴν πά-
θῃ κανένα κακὸ ὁ «ἀγαπημένος» μας ἄ-
ράνης. Ἄρα θ' ἀφήσουμε τὸν Χουαίτ ν' ἁ-
λωνίζει μέσα στὴ Ζούγκλα. Κι' ἀργὰ ἡ γρή-
γορα νὰ ἐξοντώσῃ αὐτὸς ἐμᾶς!... Εἶχα δι-
κνο λοιπόν ἐγὼ ὅταν ἔλεγα νὰ τὸν σκο-
τώσουμε ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν Μπλάκ;

— Ὁχι! Εἶχες κι' ἔχεις ἄδικο!, τοῦ ἀπο-
κρίνεται τώρα ἀντὶ τοῦ Ταρζάν ἡ Ζάμπα.
Μόνο ἓνας ἄτιμος ἀνθρωπος δέχεται νὰ
κάνῃ κακὸ στὸν εὐεργέτη του.

Ἡ προσβολὴ πού δέχτηκε ὁ Ζαντόβ ἀ-
πὸ τὴν κρυφαγαπημένη του κοπέλλα, εἶναι
θανάσιμη. Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τινάζει
μὲ ὀρμὴ καὶ δύναμι τὴν παλάμη του. Τῆς
δίνει δυὸ τρομερὰ κυττήματα στὸ πρόσω-
πο.

Ἡ νέα κλονίζεται ζαλισμένη. Μέχρι πού
σωριάζεται μισοαναίσθητη.

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ μάτια σκο-
τεινά:

— Τιποτένιε!, μουγγρίζει ἄγρια. Στὴς γυ-
ναῖκες τολμᾷς μόνο νὰ δείξης τὴν παλλη-
καριά σου;

Καὶ τινάζει ἀκαριαῖα στὸ πρόσωπο τοῦ
«Ἑλλῆνα» μιὰ τρομακτικὴ γροθιά του.

Ὁ Ζαντόβ μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος
σὰ νὰ δέχτηκε κεραυνό. Τὰ γόνατά του
κάνουν νὰ λυγίσουν... Κλονίζεται!... Μὰ δὲν
πέφτει!...

Ἀντίθετα: γρήγορα συνέρχεται. Καὶ τι-
νάζοντας τὴ δική του τώρα ἀτσαλένια γρο-
θιά, ἀνταποδίδει τὸ κτύπημα στὸν ἀσπον-
δο φίλο του.

Ὁ Ταρζάν θγάζοντας ἓνα βαρὺ πονεμέ-
νο βογγητό, γέρνει πρὸς τὰ πίσω. Καὶ σω-
ριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Κι' ἐνῶ ὁ Ζαντόβ γυρίζει καὶ ἀπομακρύ-
νεται ἀργὰ, ὁ Κακαράκ ἀναστενάζει:

— Ἀμάν, ἀδερφε μου!... Τέτοιες γροθιές,
μονάχα ἐγὼ τίς... ἀντέχω!

Καὶ ρίχνοντας μιὰ πονεμένη ματιὰ στὸν

ἀναίσθητο κάτω ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, ψιθυρίζει πένθημα ἓνα στιχάκι του:

«ὦϊμέ, Ταρζάν, τὴν ἔπαθες
σὺν θλάκας, ὁ καημένος!
Πῆγες, καλέ μου, γιὰ μαλλί
καὶ θυγῆες... κουρεμένος!».

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ χοντρο-Τοῖκλ ποὺ τὸν ἔχει ἀθόρυβα πλησιάζει ἀπὸ πίσω, σπκῶ-
νει τὴ θαρειὰ καὶ παχουλὴ χερουκλα τῆς.
Καταθέτει μὲ ὀρμὴ καὶ δύναμη στὸ σθέρκο
του, μιὰ ἐκκωφαντικὴ καρπαζιά:

— Κλάσαφφ!...

Ὁ Κακαράκ φέρνει μερικὲς γρήγορες
βόλτες σὺν οὐδύρα. Τέλος σταματᾷ ἀπό-
τομα. Καὶ σωριάζεται μπρούμυτα κάτω
μουρμουρίζοντας σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολο-
γήθῃ:

— Εἶπα πῶς ἀντέχω γροθιές. Ὅχι.. στρά-
κες, μὲ τὸ συμπάθειο!...

Ἡ Ζάμπα ἔχει σκύψει μ' ἐνδιαφέρον νὰ
περιποιοῦν καὶ νὰ συνεφέρῃ τὸν Ταρζάν.
Ὅμως ὅλο καὶ ρίχνει κλεφτὲς ματιές στὸν
Ζαντόβ ποὺ ξεμακραίνει. Μέχρι ποὺ τὸν
βλέπει νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι'
ἄγρια θλάσπαι τῆς περιοχῆς. Ἐκεῖ πά-
ρει κατεύθυνσι πρὸς τὴν κατασκήνωσι τοῦ
κακούργου Χουάιτ.

Ὁ Κακαράκ πετιέται ὀρθὸς τρίβοντας
τὸν κατακόκκινον καὶ φουσκάλισμένον σθέρ-
κο του. Ἐκκινᾷ ἀμέσως γιὰ νὰ παρακο-
λουθῇ τὸν Ζαντόβ. Καθὼς προχωρεῖ
μονολογεῖ συλλογισμένος:

— Χμμ. Γιὰ νὰ τραβᾷ κατὰ κεῖ ὁ λεγά-
μενος, κάτι φάδα ἔχει ὁ λάκκος, πού λέει
κι' ἡ παροιμία. Θές νὰ μᾶς σκαρῶσιν καμ-
μιὰ λαχτάρᾳ ὁ Ζαντοδάκος!;

«Ζαχαροπλάστῃς ἦταν ὁ μπαμπᾶς σου;»

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ τῆς
Ζούγκλας δὲν ἀργεῖ
νὰ συνέλθῃ. Πετιέται
ἀμέσως ὀρθὸς κι' ἀ-
γριεμένος:

— Ποῦ εἶναι αὐτός
ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ
χτύπησε; ρωτᾷ τὴ
Ζάμπα.

Ἐκεῖνη χαμογελά-
ει θλιμμένα:

— Μὰ ἐσύ τὸν χτύ-
πησες πρῶτος, Ταρ-
ζάν!

— Τὸν χτύπησα γιατί χτύπησε ἐσένα!,
τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ Ζάμπα χαμογελάει πάλι:

— Εἶχε δίκιο νὰ μὲ χτύπησῃ: Τὸν εἶπα
«ἄτιμο»! Κι' αὐτὸ εἶναι θανάσιμη προσβο-
λή γιὰ ἓναν Ἕλληνα!

— Καί γιὰ ἓναν Ἑγγλέζο!, μουρμουρί-

Ἡ Ζάμπα ρωτᾷ τὴ γιάτρισσα Λαχδούν: «Μπο-
ρεῖς νὰ χωρίσῃς δύο ἀδέλφια ποὺ γεννήθηκαν
ἐνωμένα στὶς ράχες τους;

Ζεῖ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— Καί γιὰ ἓναν Ἑγγλέζο!, συμφωνεῖ σὺν
ἡχώ ἡ ὁμορφὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας».

Κι' ἀμέσως τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ὁ Ζαντόβ ἔφυγε πρὶν λίγο... Πῆρε κα-
τεύθυνσι πρὸς τὸν καταυλισμὸ τοῦ Χουά-
ιτ. Ὁ Κακαράκ τὸν παρακολουθεῖ κρυφά...

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει μὲ μῖσος:

— Καλὰ ἔκανε... Εἶμαι θέβαιος πῶς ὁ
Ζαντόβ πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς προδώ-
σῃ. Νὰ συμμαχήσῃ μὲ τὸν κακούργο. Νὰ
μὲ χτυπήσουν κι' οἱ δύο μαζί.

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς Ζάμπα πετᾶνε τῶ-
ρα ἀστραπὲς ὀργῆς. Τοῦ ἀποκρίνεται ψυ-
χρά:

— Ἄν ὁ Ζαντόβ ἤθελε νὰ σὲ χτυπήσῃ,
θὰ τόκανε, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ τὴ
βοήθεια κανενός! Τὰ δύο του χέρια εἶναι
ἀρκετά...

Καί, συνεχίζοντας τὴν προσβολή τῆς,
προσθέτει:

— Μὰ μὴ ξεχνᾷς πῶς ὁ Ζαντόβ εἶναι Ἕλ-
ληνας! Κι' ἓνας Ἕλληνας ποτὲ δὲν γίνε-
ται προδότης!...

Ὁ Ταρζάν ἀπομένει ἀκίνητος σὺν μαρ-
μαρωμένος. Ἐνῶ ἡ Ζάμπα γυρίζει στὴν
Τοῖκλ:

— Πᾶμε, παιδί μου, τῆς λέει.

Καί κάνει νὰ ξεκινήσῃ. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν
καθὼς συνέχεται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπω-
σι, τὴ συγκρατεῖ:

— Ποῦ θὰ πᾶς, Ζάμπα; ρωτᾷ ἀνήσυχος.
Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπόκρισί τῆς,
προσθέτει ἀμέσως:

— Εἶχες δίκιο νὰ μοῦ πῇς ὅ,τι μοῦ εἶ-
πες. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη...

Ἡ νέα τοῦ ἀποκρίνεται ψυχρά:

— Ἀπὸ τὸν Ζαντόβ νὰ ζητήσῃς συγγνώ-
μη. Αὐτὸν πρόσβαλαν τὰ λόγια ποὺ μοῦ
εἶπες!...

Κι' ἀμέσως ἀποκρίνεται στὴν ἐρώτησί
του:

—'Αφού οι επιστήμονες γιατροί δεν μπορούν να χωρίσουν στα δυο το «Τέρας του Πολιτισμού», πηγαίνω να δώ μήπως το θαύμα αυτό μπορεί να το κάνει κανένας από τους πρωτόγονους γιατρούς της Ζούγκλας.

—Καλή ιδέα αυτή!, συμφωνεί ο Ταρζάν. Θα ρθώ κι' εγώ μαζί σου...

—'Οχι, του αποκρίνεται η Νέα. Αυτή τη δουλειά θα την καταφέρω και μονάχη μου. 'Εσύ φρόντισε να θρῆς τὸν Ζαντόβ. Νά μπορέσετε, κι' οι δυο μαζί, να αιχμαλωτίσετε τὸν Χουάιτ με τὸν μαῦρον ἀδελφό του. Νά τὸν κλείσετε σὲ καμμιὰ ἀπόμερη κρυφὴ σπηλιά... Μόνο ἔτσι θὰ καταφέρουμε νὰ ἐξοντώσουμε τὸν κακοῦργο ἐχθρό τῆς Ζούγκλας. Χωρὶς νὰ πάθῃ κακὸ ὁ καλὸς Μπλάκ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μάτια του χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. 'Ενῶ ἡ Ζάμπα φεύγει ἀργὰ πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπὸ κείνην πού ἀκολούθησε ὁ Ζαντόβ.

Ἡ χοντρο - Τσίχλα τὴν ἀκολουθεῖ μονολογώντας γκρινιαρικά:

—Καλὲ ἐπιτρέπεται μιὰ «κουκλίτσα» σὰν κι' ἐμένα νὰ γυρίζῃ τέτοια ὥρα στὶς ἐρημιές τῆς Ζούγκλας; Μπορεῖ νὰ τυχουνε τίποτις ἀνθρωποφάγοι καὶ νὰ μέ... «πειράζουνε!» 'Ετσι προκτὲς δὲν μοῦπε ἕνας πεινασμένος ἀγριοκαννίβαλος: «Καλὲ Ζαχαροπλάστῃς ἦταν ὁ μπαμπάς σου;!» 'Ακούς ὁ σαχλὸς! 'Αντὶ νὰ μοῦ πῇ...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της. Ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ μιὰ δυνατὴ φωνὴ σκίζει τὸν ἀέρα:

Ὁ Ζαντόβ «προδότης»!

—ΤΕ-ΘΗ-ΣΤΑ θρέεε!... Θὰ τε-θε-μά τι-κά πού θὰ τε-θή-κω-σῃ σὰ νά-σι-πι σας ρια-δά-πο!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς φθάνει ὁ Κακαράκ πάνω στὸν λαχανιασμένο ζέβρο τῆς Ζάμπα. Πηδάει σβέλτος κάτω:

—Καλὰ πού θρῆκα τὸν Λάφ καὶ γύρισα

γρήγορα. 'Αλλοιῶς δὲν θὰ σὰς πρόφταναι!, μουρμουρίζει:

Ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ταρζάν, πού ἔφευγαν, σταματοῦν. Γυρίζουν πίσω καὶ τὸν πλησιάζουν:

—Τί συμβαίνει, Κακαράκ; ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Νέα.

Ὁ Σουβλερομύτης ἀρχίζει νὰ τοὺς ἐξηγῇ:

—Ὁ Τόβ-ζαν γε-πῇ- στὸν Ἰτ-ά-χου καί.. Μὰ ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ Ταρζάν τὸν σταματᾷ:

—Σκασμός! Παράτα τὰ κακαράκι καὶ μίλα σὰν ἄνθρωπος!

Ὁ Κακαράκ ὑπακούει:

—'Εν τάξει, μπαρμπα Μεγαλειότατε!

Καὶ μεταφράζοντας αὐτὰ πού εἶχε πῇ,, συνεχίζει:

—Ὁ Ζαντόβ πῆγε στὸν Χουάιτ καὶ τὰ κανονίσανε!

—Τί; κάνει παραξενεμένη ἡ Ζάμπα.

—Σὰς τὴν ἔσκασε ὁ μάγκας!

—Δηλαδῇ; ρωτᾷ ἀνυπόμονος ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

—Δηλαδῇ, τὸν ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου πού τοῦ εἶπε: «Θέλεις νὰ συμμαχήσουμε, Χουάιτ; 'Εγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξεμπερδέψῃς τὸν Ταρζάν. Κι' ἐσὺ θὰ μὲ κάνῃς ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μὲ συντρόφισσά μου τὴν ὁμορφὴ Ζάμπα!».

—Κι' ὁ λευκὸς κακοῦργος; Ξαναρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

—Μετὰ χαρᾶς, μάλιστα! Τὸν ἀγκάλιασε τὸν φίλησε καὶ τὸν κέρασε καὶ οὔισυ!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει τὴν ὥρα στὴ Ζάμπα. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του δείχνει κακία καὶ χαρὰ μαζί:

—Τὰ θλέπεις; τῆς λέει. Εἶχα λοιπὸν ἄδικο ἐγὼ θὰν ἔλεγα πὼς ὁ Ζαντόβ θὰ μὲ προδώσῃ;

Σαστισμένη ἡ Ζάμπα ρωτᾷ τὸν Σουβλερομύτη:

—Λές ἀλήθεια, Κακαράκ;

—Νὰ μὴ χαρῶ τὴν Τσίχλα μου, μὲ τὸ στυπᾷθαι.

Ἡ «χοντρή» πού τὴ στιγμὴ αὐτὴ θρῆσκειται πίσω του, τοῦ τινάζει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὰ πσιανά. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος κουτρουθαλάει πέρα, ψιθυρίζει μελιστάλακτα:

—'Εμένα, καλὲ, νὰ μὴ μὲ πιάνῃς σὸ σὸ μα σου! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησις!

Ἡ Ζάμπα πηδάει πάνω στὸν πιστὸ ζέβρο της. Πρὶν ὅμως ξεκινήσει, ἀποκρίνεται στὰ λόγια πού τῆς εἶχε πῇ ὁ Ταρζάν:

—Δὲν ξέρω τί εἶπε στὸν λευκὸ κακοῦργο ὁ Ζαντόβ. Ὅμως σὸ εἶπα καὶ σὸ ξαναλέω: «'Ενας Ἕλληνας ποτὲ δὲν γίνεται προδότης!».

Καί, παρατώντας τὸν μαζί μὲ τὸν Κακαράκ, ξεκινάει. 'Ενῶ ἡ «Χοντρή» ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ ζώου. Καὶ σβέλτη σκαρφαλώνει καὶ θρονηθεῖ στὰ καπούλια του.

Σὲ λίγο ὁ ζέβρος κι' οἱ δυο καθαλλάρισες χάνονται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσπῃ τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Μόνος τῶρα ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρωτᾷ τὸν Κακαράκ:

—'Εφυγε ὁ Ζαντόβ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ Χουάιτ;

— Χι-ό!, του αποκρίνεται. Τόν σα-φν-ά κεί-ε!

“Εξω φρενών καθώς είναι ο Ταρζάν, του φωνάζει άγρια:

— “Αν μου ξαναμιλήσης κακαράκιθα θα σε πνίξω!

Κι’ άμέσως, σαστισμένος καθώς είναι, μπερδεύεται. Καί χωρίς να καταλάβη, τόν ρωτάει:

— Πόν-λοι: Καί τί νε-να-κά- κεί-ε;

— Νε-να-πί ου-ί-ου!, του αποκρίνεται άφρημένος κι’ ο Σουβλερομύτης.

“Ο άρχοντας της Ζούγκλας, πού τόν άκούει, μανιάζει. Τόν άρπάζει από τόν λαιμό. Τόν σφίγγει με δύναμη καί λύσσα:

— Σκύλε! Πάλι τά ίδια; Δέν σου είπα να μη μου ξαναμιλήσης κακαράκιθα;

“Ο Κακαράκ διαμαρτύρεται με θραχνή πνιγμένη φωνή:

— Με μπερδεψες, μωρέ Μεγαλειότατε! Μη μου μιλάς εσύ, να μη σου μιλάω κι’ εγώ!..

Μά νά: Ξαφνικά τά μάτια του Ταρζάν λάμπουν παράξενα. Σάν κάποια φωτεινή ιδέα να γεννήθηκε στο μυαλό του. Παρατάει τόν λαιμό του Σουβλερομύτη:

— Μου κάνεις μιá χάρη; τόν ρωτάει.

— Τι; Νά σε μάθω κακαράκιθα; Δέν έχεις ανάγκη. Καλά τά μιλάς! Μονάχα ή ... άποφορά σου είναι λίγο βαρειά. Νά κάνης, πότε — πότε, κανένα... μπάνιο!

“Ο άρχοντας της Ζούγκλας, του εξηγεί:

Δυό συνεταίροι μεθυσμένοι!

— ΘΕΛΩ να ξαναπώς άμέσως στην κατασκήνωσι του Χουάιτ.

— “Εκεί πού θρίοκεται ο Ζαντόβ;

— Ναι. Καί να του πής πώς είμαι βαρειά άρρωστος στη σπηλιά μου. Καί πώς τόν παρακαλώ να ρθῇ να με βοηθήση...

— Αλήθεια;! κάνει με συμπόνια ο Κακαράκ. Πολύ λυπῶμαι γι’ αυτό!...

— Για ποιό; ρωτάει παραξενεμένος ο Ταρζάν.

— Νά: πού είσαι βαρειά άρρωστος! Λές, δηλαδή να τά κακαρώσης; Καί να ξέρης, άδερφέ μου: τρελλαίνομαι γιά τά κόλυθα!

“Ο άρχοντας της Ζούγκλας σπκώνει άγριεμένος τή χερούκλα του:

— Τ’ άστεία να σου λείπουνε. Πήγαινε να πής αυτό πού σου είπα. Κατάλαβες;

— Βα-λα-τά-κα!, κάνει ο Σουβλερομύ-

“Ο Ζαντόβ καί ο Χουάιτ εξακολουθούν να πίνουν κάτω από τή σκιά του δένδρου. Κουβεντιάζουν έγκάρδια μεθυσμένοι από τόν ούισκι. Καί γελάνε σάν δυό παλιοί καλοί φίλοι.

της βιαστικός. Καί τό βάζει στα πόδια γιά να γλυτώση τή στράκα!

Μόλις όμως ξεμακραίνει λίγο, κοντοστέκεται. Καί τόν ρωτάει:

— “Αντί να τρέχω στο Ζαντόβ να του λέω πώς είσαι άρρωστος, δέν είναι καλύτερα να τρέξω να φωνάξω τή γιάτρισσα Λαχβούν;

— Τσακίσου!, του φωνάζει άγρια ο Ταρζάν. Κάνε αυτό πού σου λέω!...

“Ο Κακαράκ ύπακούει. Συνεχίζει τήν πορεία του, σκαρώνοντας καί τραγουδώντας ένα σιτάκι:

«Παγαίνω, Ταρζανάκο μου

άφου τό λές ο’ έμένα!

«Βασιλικία διαταγή καί

τά σκυλιά δεμένα»!

Καί χάνεται γρήγορα πίσω από τά πυκνά χαμόκλαδα.

“Ο Ταρζάν παίρνει άργά καί συλλογισμένος τό δρόμο του γυρισμού στη σπηλιά του. Καθώς προχωρεί, μονολογεί τρίζοντας τά δόντια του:

— “Αν ο Ζαντόβ ξεγελαστή πώς είμαι άρρωστος κι’ έρθη να με σκοτώση, θα πληρωθῇ άκριβά γιά τόν.. κόπο του!

Καί συνεχίζει τήν πορεία καταστρώνοντας τό σχέδιο της έκδίκησής του.

“Ο Κακαράκ φθάνει λαχανιασμένος στόν καταυλισμό του “Τέρατος του Πολιτισμού».

“Ο Ζαντόβ καί ο Χουάιτ εξακολουθούν να πίνουν κάτω από τή σκιά κάποιου δέντρου. Κουβεντιάζουν έγκάρδια μεθυσμένοι από τόν ούισκι. Καί γελάνε σάν δυό παλιοί καλοί φίλοι.

“Ο άμοιρος Μπλάκ — ένωμένος στη ράχι με τόν Χουάιτ — αν καί δέν έχει πιῇ γουλιά, είναι κι’ αυτός μεθυσμένος.

Γιατί τό οινόπνευμα πού ρίχνει μέσα του ο λευκός άδελφός του, κυκλοφορεί με τό κοινό αίμα τους καί στο δικό του κορ-

μί. Οί μεθυστικές αναθυμιάσεις του φουντώνουν και στο δικό του κεφάλι.

Ο Σουβλερομύτης κρύβεται πίσω από κάποιο θάμνο. Βάζει ατί στη συζήτησή τους. Τη στιγμή αυτή ο Χουάιτ, ύψωνοντας το ποτήρι του, λέει ψευδίζοντας στο Ζαντόβ:

— Πίνω στην υγεία και στη δόξα του καινούργιου άρχοντα της Ζούγκλας.

Και, καγχάζοντας προσθέτει:

— Πίνω ακόμα και υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του... μελλοθάνατου Ταρζάν! Χά, χά, χά.

Ο Ζαντόβ, κρατώντας κι' αυτός σκωμμένο το ποτήρι του, αποκρίνεται, το ίδιο ψευδίζοντας από το μεθύσι:

— Πίνω κι' εγώ στην υγεία και στη δόξα σου! Έσένα του μεγάλου κατακτητή κι' εκπολιτιστή της άγριας Ζούγκλας! Και σου εύχομαι για το μεγάλο αυτό και φιλόανθρωπο έργο σου: καλά κέρδη!

Μεθυσμένος κι' ο Μπλάκ ζητωκραυγάζει:

— Ζήτω του Χουάιτ! Ζήτω του ουουου!...

Ο Κακαράκ ξεπετιέται από την κρυψώνα του:

— Έ, μπάρμπα Έλληνα!, φωνάζει στο Ζαντόβ. Ο Ταρζανάκος τυγχάνει όλίγον άδιάθετος στη σπηλιά του και.. ξεψυχάει, με το συμπάθειο! Μ' έστειλε να σέ περικαλέσω να πς γρήγορα εκεί. Άν άργήσης λίγο, θα τάχη τινάξη τά πεταλάκια του από την... άδιαθεσία!...

— Να πάμε άμέσως. Είναι μεγάλη εύκαιρία να τον ξεμπερδέψουμε!, ψιθυρίζει στο Ζαντόβ, τρελλός από χαρά ο Χουάιτ.

Ο μεθυσμένος Μπλάκ δέν συμφωνεί:

— Χαρά στο κουράγιο σου, άδελφέ! Δέν καθόμαστε έδώ, λέω εγώ, να πούμε και καένα τραγουδάκι!...

Ο «Έλληνας» πετιέται όρθος κι' άνήσυχος. Παρασύρει τον Κακαράκ άπόμερα. Τον ρωτάει χωρίς να ψευδίση τώρα.

— Λές αλήθεια, βρέ; είναι βαρεία άρρωστος ο Ταρζάν;

Ο Σουβλερομύτης τον καθουαχάζει:

— Έτσι μου είπε να σου πω. Πάντως εγώ πού τον είδα, ήτανε μιά χαρά στην υγεία του, να μην άδασκαθί!

Ο Ζαντόβ καταλαβαίνει το κόλπο. Το φαντάζεται όμως έντελώς διαφορετικό.

— Στη σπηλιά του βρίσκεται τώρα;, ξαναρωτάει;

— Μακάρι νάξερα!. Πάντως κατά κεί τράβηξε για να πάη, ν' άρρωστήσθ. Άν τον προλάβης πριν τά.. κακαρώση, κακάρωσέ τον έσύ να νετάρουμε και με δαυτον. Πολύ τσάμικος ταμπάκος μούχει γίνει Δέν αφήνει το σβέρκο μου σέ κλωρό κλαδί. Όλο κλάφ και κλάφ το παγαίνει!

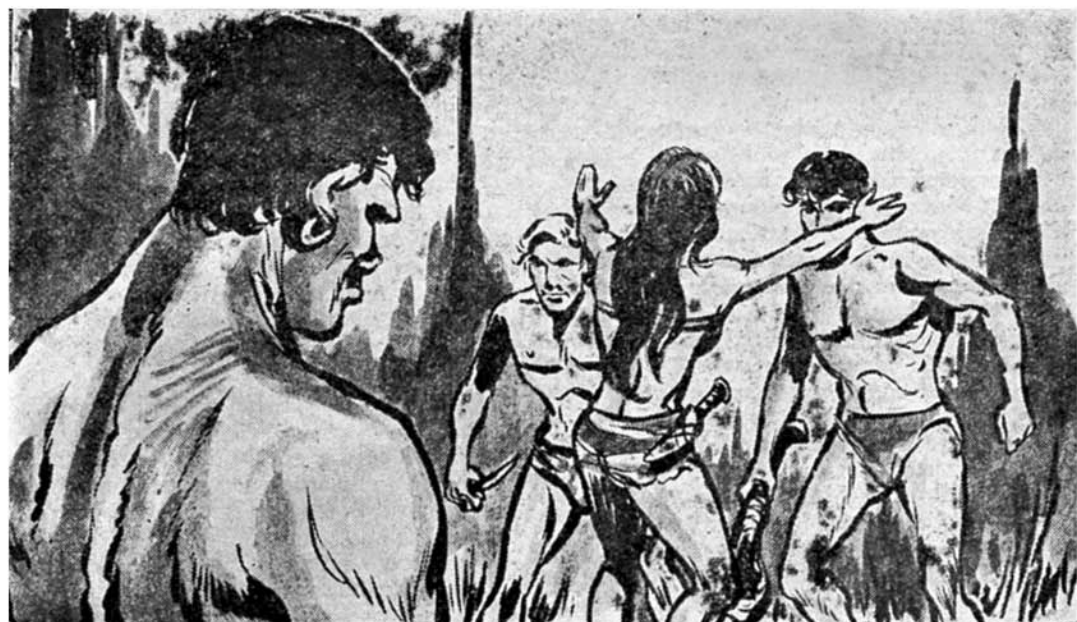
Ο Ζαντόβ τον διώχνει:

— Έν τάξει. Πήγαινε τώρα στο καλό. Και μην πής σέ κανένα τί σου είπα.

— Ούτε κι' έσύ να πής πώς σου είπα τί μου είπε να σου πω και... σουπα μούπες!

Ο Ταρζάν κυττάζει τον Ζαντόβ με μάτια σκοτεινά: «Τιποτένιε!, μουγγρίζει άγρια. Στις γυναίκες τολμάς μόνο να δείξης την παλληκοριά σου;

— Μήνη! ξεφωνίζει η Ζάμπα. 'Από πότε γίνετε τόσο δειλοί για να ζητάτε να χτυπηθίτε μ' έναν... αναισθητο αντίπαλο;

Το μυστήριο του «Έλληνα»

Ο ΚΑΚΑΡΑΚ φεύγει. 'Ενώ ο Ζαντόβ ξαναγυρίζει κοντά στον Χουάιτ. Του δικαιολογείται:

— Τόν πῆρα ιδιαιτέρως για να τόν ρωτήσω αν πραγματικά

ο Ταρζάν βρίσκεται βαρειά ἄρρωστος στή σπηλιά του.

— Και τί σοῦ εἶπε;

— 'Ότι ναί: εἶν' ἐκεῖ πολὺ βαρειά ἄρρωστος. Ξεψυχάει...

'Ό μεθυσμένος κακοῦργος καγχάζει:

— Τότε πρέπει να πᾶμε, Ζαντόβ. Να τόν βοηθήσουμε. να... βγῇ ἡ ψυχὴ του. Χά, χά, χά!...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, συμφωνεῖ ὁ 'Έλληνας.

'Ό Χουάιτ προστάζει μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μαῦρους του:

— Πᾶρ'τε τὰ ὅπλα σας καὶ ἀκολουθήστε μας...

'Ό Ζαντόβ τὸν συμβουλεύει:

— Μὴ τοὺς κουβαλᾶς... Δὲν χρειάζονται.

'Ό Ταρζάν βρίσκεται κάτω, ἀνήμερος να κουνήσει τὸ δάκτυλό του. Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος για να χρειαστοῦμε ὅπλα-φόρους...

Καὶ προσθέτει χαμηλώνοντας τὴ φωνή του:

— Καλύτερα να κάνουμε τὴ δουλειά μο-

νάχοι. 'Ετσι, κανένας δὲν θὰ μάθῃ πῶς ἐμεῖς τὸν στείλαμε στὸν «'Άλλο κόσμο»!

— Ναί, θέβαια, δίκιο ἔχεις! Πᾶμε μονάχοι μας. Χά, χά, χά!...

Καὶ προστάζει ἀμέσως τὸν μαῦρο «ένωμένο» ἀδελφὸ του ποὺ τὸν χρησιμοποιεῖ για ὑποζύγιο:

— 'Αειντε, γαῖδουρο Μπλάκ: σκύψε να με φορτωθῇς στὴ ράχι σου. Δώσε μου καὶ τὸ μαστίγιο για να στῆς βρέχω στὰ καπούλια. Χά, χά, χά!...

Σὲ λίγο, ὁ «'Έλληνας» καὶ οἱ δυὸ σιαμαῖοι ἀδελφοί, ξεκινᾶνε...

'Ό Μπλάκ, καθὼς προχωρεῖ φορτωμένος, περνᾷ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ποῦ, πρὶν λίγο, ἔπιναν ὁ Ζαντόβ καὶ ὁ Χουάιτ. Κι' ἔτσι σκυμμένος καθὼς εἶναι — μετὰ τὰ μάτια καὶ τὴ μύτη του σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἔδαφος — βλέπει στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ποῦ καθόταν ὁ «'Έλληνας» ἕνα μικρὸ κομμάτι γῆς νοτισμένο ἀπὸ κάποιο ὑγρὸ ποῦ ἡ έντονη μυρωδιά του τὸ προδίδει. Καὶ μεθυσμένος — ἀπὸ ἀντανάκλασι — καθὼς εἶναι κι' αὐτός, μουρμουρίζει γελώντας:

— Χά, χά, χά! 'Ό ἀδελφός μου ἀδειαζε τὸ οὐίσκου μέσα του καὶ κατάφερε να μεθύσῃ ὄχι μόνο τὸν ἑαυτὸ του μὰ κι' ἐμένα! 'Ό Ζαντόβ ὅμως φαίνεται πῶς τὸ ἀδειαζε κάτω στὸ χῶμα. 'Ετσι δὲν κατάφερε να μεθύσῃ οὔτε τὸν ἑαυτὸ του! Χά, χά, χά!

'Ό Χουάιτ, τύφλα στὸ μεθύσι καθὼς εἶναι, δὲν ἀκούει τὰ λόγια του. 'Ό «'Έλληνας» μόνο τ' ἀκούει καὶ τὸν σκουντάει:

— Πᾶψε, θλάκα!, τοῦ λέει σιγά!... θέλεις

δπλαδὴ νὰ μείνης σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ κολημένος μ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιό κακοῦργο; ! Ἐγὼ κι' ὁ Ταρζάν γιὰ τὸ δικό σου καλὸ φροντίζουμε.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ὁ Χουαίτ ἀρχίζει νὰ ροχαλίζει πάνω στὴ ράχι τοῦ Μπλάκ, ὁ Ζαντόβ συνεχίζει νὰ ἐξηγῇ στὸν ἀράπη:

— Καὶ βέβαια ἔχουν κρυφὰ τὸ οὖσκου γιὰ νὰ μὴ μεθύσω ἐγώ. Νὰ μεθύσῃ μόνο ἐκεῖνος. Καὶ νὰ μπορέσω νὰ τὸν παρασύρω στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν... Δὲν εἶδες ποὺ ἔστειλε τὸν Κακαράκ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ; Μόλις φθάσουμε ἐκεῖ, θὰ σὰς κρύψουμε κάπου. Καὶ θὰ περιμένουμε τὴ Ζάμπα νὰ φέρῃ τὸν γιατρὸ μὲ τὸ μαγικό μαχαίρι ποὺ θὰ καταφέρει νὰ σὰς χωρίσῃ σὲ δύο ὄντα: Σ' ἓνα αἰμοβόρο θηρίο, τὸν Χουαίτ, καὶ σ' ἓναν ἀγγελικό ἀνθρώπο: ἐσένα!

— Κι' ὕστερα; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Μπλάκ.
— Ὑστερα: τὸ «θερίδι» θὰ τὸ σκοτώσουμε! Καὶ τὸν «ἀνθρώπο» θὰ τὸν κάνουμε φίλο καὶ ἀδελφὸ μας!

Ὁ μαῦρος σιαμαῖος ἀναστενάζει:

— Μακάρι!... Μὰ πολὺ φοβάμαι πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω μακριὰ ἀπὸ τὸν λευκὸ ἀδελφὸ μου! Κι' ἂς εἶναι ἓνας ἀπαίσιος κακοῦργος. Κι' ἂς εἶναι ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ μισῶ σ' αὐτὴ τὴ βασανισμένη μου ζωὴ!

Ὁ Χουαίτ ἔχει ξυπνήσῃ πιά ὅταν φθάνουν ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ Ταρζάν. Ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ εἶναι μεθυμένος:

— «Εεεε, Ταρζάαν!, φωνάζει. Ἄν δὲν φόφους ἀκόμα, ἦρθαμε ἐμεῖς νὰ σὲ... φώσουμε! Χά, χά, χά!

Μὰ νά: Τὸ ἀγριο μεθυμένο γέλιο κόβεται ἀπότομα στὸ λαιμὸ του. Τὴν ἴδια στιγμή πυροβολισμὸς ἀντixεῖ ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ γιγάντιου δέντρου ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πάνω τους. Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούγεται κι' ἓνα σπαρακτικὰ πονεμένο «ὦωωωω!» Καὶ θαρὺς γδοῦπος ἀνθρώπου κορμιοῦ ποὺ σπνιάζεται κάτω!...

Ὁ μάγος Ράχ — Ἄμπουιν!

ΟΜΩΣ ἂς ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὰ τρομακτικὰ γεγονότα ποὺ ἐκτυλίσσονται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Καὶ μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἂς πετάξουμε κοντὰ στὴ Ζάμπα καὶ στὴν Τοίχλ. Νὰ παρακολουθήσουμε τὴν πορεία τους ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ τίς εἶχαμε ἀφήσει νὰ φεύγουν πάνω στὴ ὁμορφὴ ράχι τοῦ ραβδωτοῦ ζέβρου τους.

Καὶ νάτες: Καλπάζοντας φθάνουν πρῶτα στὴ σπηλιά τῆς Λαχβούν, τῆς θρυλικῆς γιάτρισσας τῆς Ζούγκλας.

— Δυὸ ἀδελφία γεννήθηκαν ἐνωμένα στὴ ράχι, τῆς ἐξηγεῖ ἡ Ἑλληνίδα. Καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Μπορεῖς ἐσὺ νὰ τὰ χωρίσῃς; Νὰ γίνουν δυὸ ἀνθρώποι ποὺ ὁ ἓνας νὰ μπορῇ νὰ πηγαίνει ἀριστερὰ καὶ ὁ ἄλλος δεξιὰ;

— Ὁχι!, τῆς ἀποκρίνεται χωρὶς περιστροφῆς ἡ Λαχβούν. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἓνας μονάχα ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ ἐδῶ στὴ Ζούγκλα.

— Ποιός;

— Ὁ Ράχ - Ἄμπουιν! Εἶναι ὁ μάγος, ἱερέας καὶ γιατρός τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν ἀνθρωποφάγων τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ».

Καὶ ἡ γρηὰ γιάτρισσα περιγράφει τὴν περιοχὴ τῆς Ζούγκλας ποὺ ζῇ ἡ φοβερὴ αὐτὴ φυλή.

Μὰ, σὰν τελειώνει, συμβουλεύει τὴν ὁμορφὴ μελαχροινὴ νέα:

— Ὅμως τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, κόρη μου, μὴ ζητήσῃς νὰ πᾶς ἐκεῖ. Φοβερά μαρτύρια θὰ δοκιμάσῃς. Καὶ τέλος μὲ μαρτυρικό θάνατο θὰ θυσιαστῇς μπροστὰ στὸν θρόνο μὲ τίς νεκροκεφαλὰς ποὺ κάθετα ὁ ἀπαίσιος γυάλινος θεὸς τους!

— Κι' ἐγώ;!, ρωτᾷ τρομοκρατημένη ἡ Τοίχλ.

Ἡ Λαχβούν ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ χοντρή καὶ καλοθρεμμένη κοπέλλα:

— Ἐοὺ ὀχι!, τῆς ἀποκρίνεται ἡ γερόντισσα. Ἐσένα δὲν θὰ προλάβουν οὔτε μαρτύρια νὰ σοῦ κάνουν, οὔτε νὰ σὲ θυσιάσουν στὸν ἀγριο γυάλينو θεὸ τους. Γιατὶ ἔτσι παχειὰ κι' ἀφράτη καθὼς εἶσαι, οἱ καννίβαλοι θὰ σὲ καταβορchieύουν μόνις σὲ δοῦν: Ἀπὸ μιὰ μπουκιά ὁ καθένας!

Ἡ Ζάμπα ἀποχαιρετᾷ τὴ γιάτρισσα:

— Σ' εὐχαριστῶ, Λαχβούν. Ὁ παντοδύναμος θεὸς Μπέν Ὁρβάν ἂς σὲ προστατεύσῃ γιὰ τὸ καλὸ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦνε στὴ Ζούγκλα.

— Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησιν!, συμπληρῶναι ἡ χοντρή.

Μὰ μόλις θγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἡ Ζάμπα πηδάει στὸ ζέβρο τῆς. Ἐτοιμάζεται νὰ πάρῃ κατεύθυνσι πρὸς τὴν περιοχὴ τῆς φυλῆς τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ». Ὅμως ἡ Τοίχλ δὲν τὴν ἀκολουθεῖ:

— Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο!, τῆς φωνάζει.

— Πῶς;! Δὲν θὰ πᾶμε μαζὶ; ρωτᾷ ἡ νέα.

— Θὰ πᾶμε, τῆς ἀποκρίνεται. Ἀλλὰ ἐγώ ... δὲν ἔρχομαι. Ἐξω ἀπεθυμήσι τὸ Κακαράκι μου! Τράβα μονάχη σου καί... ἀλεβρουάρ στὸν «Ἄλλο Κόσμο»!

Ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα, μὲ τὸ ἀγαλματένιο

κορμί, ξέρει νά τήν «τοιμπήσῃ» ἐκεῖ πού πονάει:

— Κρίμα, τῆς κάνει. Ὁ Ράχ - Ἀμπτούν, ὅπως ἔχω ἀκούσει, φτειαίνει ἕνα φίλτρο γιά τίς χοντρές κοπέλλες. Τρεῖς φορές ἂν τὸ πάρουν, γίνονται λεπτές σὰν νεράιδες.

Ἡ Χοντρή ἀλλάζει γνώμη:

— Τότε πᾶμε, λέει στὴ Ζάμπα. Πρέπει νά πάρῃς κι' ἐσὺ τὸ φίλτρο τοῦ Ράχ - Ἀμπτούν. Λυπᾶμαι νὰ σὲ βλέπω... σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Παράγινες πιά!...

Ἀμέσως, ξαναπράζεται ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ ζέβρου. Καὶ θροιάζεται στὰ καπούλια του.

Ἀλλήθεια: Μήπως ἡ γιάτρισσα Λαχθὺν εἶχε ἄδικο πού συμβούλευε τὴ Ζάμπα νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ πάῃ στὴ φυλὴ τοῦ Γυάλινου Θεοῦ...

Γιατί νά: Μόλις οἱ δυὸ γυναῖκες φθάνουν ἐκεῖ, μιὰ εὐγενικὰ καὶ φιλόξενη ὑποδοχὴ τοὺς γίνεται: Ὁ φύλαρχος τῶν ἀνθρωποφάγων τοὺς προσφέρει ἀπὸ ἕνα μεγάλο μπουκέττο μυρωμένα ἀγριολούλουδα:

— Καλῶς ὠρίσατε!, τοὺς λέει, κάνοντας θαθεῖα ὑπόκλιαι μπροστά τους.

Καὶ προσθέτει μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο:

Ὁ παντοδύναμος Γυάλινος Θεὸς θὰ χαρῇ πολὺ νὰ σᾶς δῇ νὰ χορεύετε μπροστά του! Ἐλπίζω κι' ὁ μάγειρος τοῦ παλατιοῦ μου νὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς περιποιηθῇ καλὰ στὸ μεγάλο γεῦμα μας πού θὰ παρευρεθῇτε!...

Ἡ Τοῖχλ παρεξηγίται:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησις, κύριε Προϊστάμενε, πλὴν ὅμως τοῦ λόγου μας δὲν τυγχάνουμε χορευτρίες πού χορεύουν χορευτικούς χορούς! Οὔτε καὶ πρόκειται νὰ παρευρεθῶμε στὸ τραπέζι σας, καθότι: ἀνθρώπους δὲν τρώμε. Τουναντίον αὐτοὶ μᾶς τρῶνε μὲ τὰ μάτια τους λόγω ὠραιότη μετὰ τσαχπινιάς! Καὶ μάτα μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησις!

Ὁ φύλαρχος ὑποκλίνεται πάλι. Ρωτάει εὐγενικὰ τὴ Ζάμπα:

— Οὔτε κι' ἐσὺ θέλεις νὰ χορέψῃς μπροστά στὸ θρόνο τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ» μας;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται.

— Οὔτε νὰ παρευρεθῇς στὸ τραπέζι μας μέσα σὲ μιὰ μεγάλη κι' ὁμορφὴ ξύλινη πιτσέλα;

Ἡ Ζάμπα πού δὲν πρόσεξε τὰ τελευταῖα λόγια του τοῦ δηλώνει:

— Ἐμεῖς, φύλαρχε, ἤρθαμε ἐδῶ γι' ἄλλη δουλειά. Χρειαζόμαστε τὸν γιαιτρό Ράχ - Ἀμπτούν γιὰ νὰ...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα.

Μά, σὰν τελειώσῃ, τὰ πράγματα παίρνουν ἀσχημὴ τροπὴ. Ὁ ὑποχρεωτικὸς ἀρχικαννίβαλος τραβάει μιὰ τεράστια χατζάρα πού κρέμεται δεξιά στὴ ζώνη του. Καὶ

ρωτάει τίς δυὸ γυναῖκες πάντα εὐγενικὰ:

— Μήπως προτιμᾶτε νὰ χορέψετε μπροστά στὸ «Γυάλينو Θεὸ» μὲ κομμένα κεφάλια;

Ἡ Ζάμπα μένει ἀναυδῇ. Ἡ Τοῖχλ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Καλὲ ὄχι! Χί, χί, χί! Καλύτερα νὰ χορέψουμε μὲ κομμένα... πόδια!

Ὁ ἀρχιανθρωποφάγος μὲ τοὺς πολιτισμένους τρόπους σκῶνει τὴ δεξιά ποδάρου του. Καὶ μὲ γερὲς κλωτσιὰς στὰ μαλακὰ ὀδηγεῖ τίς δυὸ γυναῖκες μπροστά στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ τους. Εἶναι ἕνα τεράστιο γυάλινο ἀγαλμα πάνω σ' ἕνα θρόνο στολισμένον μὲ μακάβριες νεκροκεφαλές. Στὸ ἀριστερὸ τοῦ στήθους του φαίνεται ἡ ζωντανὴ καρδιά τοῦ Θεοῦ πού συστέλλεται καὶ διαστέλλεται.

— Χορεύετε, σᾶς παρακαλῶ!, τοὺς λέει εὐγενικὰ — ὕστερα ἀπὸ τίς θάναυες κλωτσιὰς του — ὁ φύλαρχος.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Ζάμπα καὶ ἡ Τοῖχλ μένουν ἀκίνητες, προστάζει δυὸ ἀπὸ τοὺς γιγαντόσωμους κι' ἀγριωποὺς καννίβαλους πού παραστέκουν:

— Μαστιγώστε τῆς! Ἔτσι θὰ μαλακώσῃ καὶ τὸ κρέας τους.

Ἐκεῖνοι τραβᾶνε δυὸ χοντροὺς βούρδουλες.

— Καλὲ μὴν κουραζόσαστε, τοὺς κάνει ἡ Χοντρή. Πιὸ τρυφερὴ ἀπ' ὅ,τι εἶμαι, ἀδύνατο νὰ γίνω!

Ὅμως νά: Μὲ τίς πρῶτες φοβερὲς βουρδουλιὰς τὰ μισόγυμνα κορμιά τῶν γυναικῶν ματώνουν. Ἀβάστακτοι πόνοι τίς κάνουν νὰ ξεφωνίζουν σπαρακτικά.

Ἔτσι, πρῶτη ἡ Τοῖχλ καὶ ἀμέσως μετὰ ἡ Ζάμπα ἀρχίζουν νὰ χορεύουν μπροστά στὸ γιγάντιο γυάλινο ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ τῶν ἀνθρωποφάγων!

Ἔνας τρομακτικὸς ἐπιδρομέας!

Ἡ ΧΟΝΤΡΗ μάλιστα θυμᾶται τὸν Κακαράκ. Καὶ καθὼς χορεύει τοῦ τραγουδάει:

«Ποῦσαι Σουβλερομύ-
(του μου
νὰ ὄῃς μπαλλέτο
(τζάμπα!
Ποῦσαι νὰ ὄῃς τὴν
(Τοῖχλ σου
πῶς τὴ χορεύουν
(σάμπα!»

Ὁ φύλαρχος τίς ἀφίνει νὰ χορεύουν ἔτσι πολλὴ ὥρα. Μέχρι πού ἐξαντλημένες σωριάζονται κάτω μισο-αναισθητές.

— Πάρτε τίς τώρα, προστάζει στοὺς μαύρους του. Κλείστε τίς στὸ ὑπόγειο τοῦ πα-

λατιού μου και ταίστε τις καλά για να παχύνουν. Θα χορέψουν άλλες δυο φορές ακόμα μπροστά στο Γυάλινο Θεό. Ύστερα θα τις σφάζουμε για να τις παραλάβει ο μάγειρας.

Έτσι και γίνεται.

Μετά εξη ώρες ο αρχικαννίβαλος οδηγεί πάλι μ' ευγενικές κλωτσιές, τις δυο γυναίκες μπροστά στο θρόνο του Θεού τους. Και ο μαρτυρικός χορός τους στο ρυθμό του βούρδουλα, ξαναρχίζει.

— Άμάν πιά!, κάνει σε μια στιγμή δαλαντωμένη η Τσίχλ στον άραπη που την χτυπάει. Πάψε να με χτυπάς. Μαλάκωσα πιά. Με το τοιγάρισμα θα λυώσω!

Ύστερα από άλλες εξη ώρες η Ζάμπα και η Τσίχλ σέρνονται να χορέψουν για τρίτη και τελευταία φορά μπροστά στον Γυάλινο Θεό.

Η Χοντρή που έχει βαρεθεί πιά αυτή τη ... διασκέδαση, διαμαρτύρεται στο φύλαρχο:

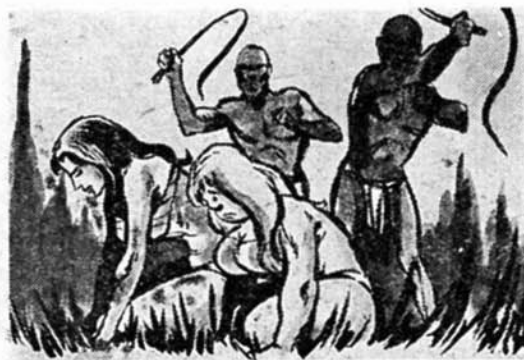
— Μπαρδόν για την ενόχληση; Μα όλο έτσι μονάχες θα χορεύουμε, κύριε Προϊστάμενε; Χάθηκε να μας δώσετε δυό... καβαλλιέρους;

Και προσθέτει χαμηλώνοντας ντροπαλά τα μάτια της:

— Τόν έδικο μου τον προτιμώ... νοστιμούλη!

Μα νά: Την ίδια στιγμή και πάνω στον τελευταίο χορό της Ζάμπα και της Τσίχλ, άγρια ούρλιαχτά αντηχούν από μακριά. Σε λίγο ένα τρομακτικό ανθρώπινο πλάσμα παρουσιάζεται σε αρκετή απόσταση. Δυο άλλοι άνδρες, γιγαντώσιμοι και γεροδεμένοι κι' αυτοί, τρέχουν πίσω του...

— Πάρτε τες από δω. Ξανακλείστε τες στο υπόγειο του παλατιού μου. Ένας από σας να μείνει εκεί να τις φυλάει. Όλοι οι άλλοι πάρτε τα όπλα σας. Έτοιμασθήτε να χτυπήσουμε τους ξένους. Φαίνονται παχουλοί και ψαχνωμένοι. Θα καλοπεράσετε το βράδυ, λεβέντες μου!

— Μαστιγώστε τες ούρλιαζει άγρια ο Αρχικαννίβαλος. Έτσι θα μαλακώση και το κρέας τους!

Μα με τις πρώτες φοβερές βουρδουλίες...

Οι άραπάδες παίρνουν άμέσως τις δυο γυναίκες. Τις σέρνουν θάνασσα προς το παλάτι. Τις κλειδαμπαρώνουν στο υπόγειο μπουντρούμι του. Ένας απ' αυτούς — μεσόκοπος και κωμικά άσχημος — μένει φρουρός έξω από την καγκελωτή πόρτα της φρικτής φυλακής τους.

Στο μεταξύ ο πρώτος τρομακτικός και μανιασμένος γίγαντας φθάνει σκοντάφοντας και σκουτοφλώντας, σαν τυφλός πάνω στις πέτρες και στους κορμούς των δέντρων. Οι δυο άλλοι άνδρες τον ακολουθούν.

Ο κτηνάνθρωπος Μπαχούς — γιατί αυτός προηγείται — έχει πάρει τυχαία κατεύθυνση προς το γιγάντιο γυάλινο άγαλμα του Θεού.

Και νά: Με την αφάνταστη όρμη που τρέχει, και τυφλός καθώς είναι...

Ο «Δολοφόνος του Προδότη»!

ΑΛΛΑ καιρός είναι τώρα να ξαναγυρίσουμε έξω από τη σπηλιά του άρχοντα της Ζούγκλας.

Ο Ζαντόβ — όπως θυμόμαστε — φθάνει εκεί μαζί με το μεθυσμένο «Τέρας του Πολιτισμού». Το έχει φέρει για να το αιχμαλωτίσουν, με τον Ταρζάν, μέχρι να

θρῆ η Ζάμπα τον ιθαγενή γιατρό που θα χωρίσει τον κακό Χουάιτ από τον καλό Μπλάκ.

Όμως ο μεθυσμένος λευκός κακούργος που έχει πιστέψει πως ο άρχοντας της Ζούγκλας βρίσκεται μέσα στη σπηλιά του βαρειά άρρωστος, του φανάζει:

— Έεεε, Ταρζάσαν! Άν δεν ψόφησες ακόμα, ήρθαμε έμεις να σε... ψοφήσουμε! Χά, χά, χά!...

Μα νά: Το άγριο μεθυσμένο γέλιο κόβεται απότομα στο λαιμό του. Την ίδια στιγμή πυροβολισμός αντηχεί από τα ψηλά κλαδιά του γιγάντιου δέντρου που βρίσκεται από πάνω τους. Ένώ ταυτόχρονα σπαρακτικό πονεμένο βογγητό βγαίνει από τα στήθεια του Ζαντόβ. Και σωριάζεται κάτω με βαρύ γδούπο.

Άμέσως ψηλά από τα κλαδιά, αντηχεί και η άγρια φωνή του Ταρζάν:

— Προδότη Ζαντόβ, έπιασες στην παγίδα μου: Πίστεψες πως ήμουν βαρειά άρρωστος, όπως σου παράγγειλα. Και ήρθες με τον κακούργο Χουάιτ να με σκοτώσετε! Για να γίνης εσύ ο άρχοντας της Ζούγκλας όταν εκείνος θα την έχη καταστρέψει! Μα έκανες τό λογαριασμό χωρίς τον

ξενοδόχο! Τώρα θα πεθάνετε όλοι: Κι' εσύ, κι' αυτός, κι' εκείνος ό όμοιρος άδελφός του πού δέν φταίει σέ τίποτα!

Καί ό Ταρζάν, πηδώντας από κλαδί σέ κλαδί, άρχίζει νά κατεβαίνει, σφίγγοντας τό πιστόλι του από τό γιγάντιο δέντρο...

Κάτω άσπλοι, μεθυσμένοι κι' άνίκανοι ν' αντιδράσουν, βρίσκονται όι δύο σιαμαίοι άδελφοί.

Μά ό κίνδυνος — όπως λένε — είναι τό καλύτερο αντίδοτο τού μεθυσιού! "Ετσι τώρα και ό Χουάιτ πού βλέπει τό Χάρο μέ τά μάτια του, συνέρχεται:

— Σκύψε και φορτώσου με νά φύγουμε!, προστάζει άγρια τόν Μπλάκ.

"Όμως εκείνος δέν ύπακούει. Τού αποκρίνεται μοιρολατρικά:

— Δέν θαρύσαι, άδελφέ μου: Καλύτερα νά κατέβη ό Ταρζάν νά μās σκοτώσθ! Μόνον έτσι θα γλυτώσουμε, μιά γιά πάντα, ό ένας άπ' τόν άλλον!

Μά ό λευκός κακούργος δέν έχει καιρό γιά χάσιμο:

— Μαύρο σκυλί!, μουγγρίζει. Θά μου τό πληρώσης ακριβά.

Κι' άμέσως σκύβοντας αυτός, φορτώνεται στή ράχι τόν άδελφό του. Καί κάνει νά φύγη.

"Όμως ό άρχοντας τής Ζούγκλας έχει στό μεταξύ πηδήσει κάτω στό έδαφος. Καί μέ δύο τρία γρήγορα θήματα φθάνει κοντά στόν σκυμμένο Χουάιτ:

— Σήκω!, τόν προστάζει.

"Ο κακούργος άνασπώνεται. Καί τά πόδια του μαύρου άδελφού του πατάνε πάλι στό χώμα.

"Ο Ταρζάν προστάζει άμέσως τόν Μπλάκ:

— Σκύψε τώρα εσύ. Φορτώσου τον, όπως πριν λίγο, σέ είχε φορτωθῆ αυτός.

"Ο καλόκαρδος άράπης ύπακούει. Σκύβει και φορτώνεται άναπαυτικά στή ράχι τόν λευκό άδελφό του.

"Ο άρχοντας τής Ζούγκλας πιάνει τώρα από τήν κάννη τό πιστόλι του. Καί μέ τή λαβή του κτυπάει τόν Χουάιτ στό κεφάλι. Τόν άφήνει άναίσθητο.

— Τράβα μέσα στή σπηλιά μου, προστάζει τόν Μπλάκ πού τόν σπώνει στή ράχι του.

"Ετσι και γίνεται...

Μά, σάν ό άράπης φθάνει στό σκοτεινό θάθος της, ό Ταρζάν τραβάει τό άνοιγμα μιάς καταπακτής. Καί μέ μιά θάναυση σπρωζιά γκρεμοτακίζει στό θάθος της τούς δύο «ένωμένους» άδελφούς.

"Αμέσως ξανακλείνει τό άνοιγμα μέ τή βαρειά πέτρινη πλάκα πού έχει και μερικές τρύπες γιά ν' αερίζεται ό ύπόγειος χώρος πού σκεπάζει...

Τέλος, σφίγγοντας πάντα στό δεξιό χέρι τό πιστόλι του, ξαναβγαίνει έξω από τή

σπηλιά. "Ο Ζαντόθ βρίσκεται άνάσκελα κι' άκίνητος στή θέσι πού τόν είχε αφήσει...

"Ο άρχοντας τής Ζούγκλας σκύβει κι' άφουγκράζεται τά στήθια του. "Ακούει τήν καρδιά του νά κτυπά:

— Προδότη! Ζῆς λοιπόν ακόμα; μουγγρίζει μέ θανάσιμο μίσος.

Καί καρφώνοντας στήν καρδιά του τήν κάννη τού πιστολιού, κάνει νά τραθήξη τή σκανδάλη. Νά τόν θυθισθ στόν άιώνιο ύπνο τού θανάτου!

Μά τό γαντζωμένο στή σκανδάλη δάχτυλό του δέν κινείται. Δέν ύπακούει νά κάνη τό φονικό. "Ενώ όλόκληρη ή παλάμη του πού σφίγγει τό πιστόλι άρχίζει νά τρέμν.

Σά νά θέλν νά πάρη κουράγιο, ό Ταρζάν, από τά ίδια του τά λόγια, μουγγρίζει πάλι:

— "Οχι! Δέν σέ λυπάμαι προδότη! Θά σέ σκοτώσω! Πρέπει νά πεθάνης!

Καί κάνει δεύτερη, τρίτη και τέταρτη άκόμη προσπάθεια νά τραθήξη τή σκανδάλη. Μά τό δάχτυλό του μένει γαντζωμένο σ' αυτήν άκίνητο. Λές και περιμένει νά τό προστάζουν όχι τά χείλια τού Ταρζάν, μά ή ψυχή του!

"Όμως ή μεγάλη κι' εύγενική ψυχή τού υπέροχου άρχοντα τής Ζούγκλας δέν θά δώση ποτέ τή συγκατάθεσί της σέ μιά τέτοια άνανδρη δολοφονία!

— Διάβολε!, αναρωτιέται ό Ταρζάν. Τόσο δειλός είμαι λοιπόν και δέν μπορώ νά τραθήξω τή σκανδάλη;

Καί νά: Δέν προφθαίνει νά τελειώσθ τά λόγια του, όταν μιά γνώριμη φωνή τού άποκρίνεται:

— "Οχι, Ταρζάν! "Αν ἦσουν δειλός και άνανδρος θά τραβούσες τή σκανδάλη νά σκοτώσθ έναν άναίσθητο άνθρωπο πού δέν μπορεί ν' άμυνθῆ. Μά εσύ είσαι πολύ γενναίος! Ποτέ σου δέν θά μπορέσθ νά κάνης μιά δολοφονία!

"Ο άρχοντας τής Ζούγκλας μένει άκίνητος. Σάν ένας κεραυνός νά τότε βρῆκε στό κεφάλι. "Ενώ ό Ζαντόθ πού είχε πῆ τά λόγια πού άκούσαμε, άνασπώνεται τώρα.

— Ναί, καλέ μου φίλε, συνεχίζει. "Η σφαίρα πού σέ μιά στιγμή παραφοράς μου έρριξες πάνω από τά κλαδιά τού δέντρου, δέν με βρῆκε. "Επεσα όμως κάτω, κάνοντας τόν σκοτωμένο. "Επρεπε νά σου δώσω τόν καιρό νά συνέλθῃς. Νά σου περάσθ. Νά ξαναρπάξῃ στα χέρια της τά ἡνία τού έαυτού σου ή μεγάλη και εύγενική σου ψυχή. "Όπως κι' έγινε!...

"Ο Ταρζάν μόλις καταφέρνει νά ψιθυρίσθ:

— Μά πώς; Δέν ἦρθες λοιπόν έδω μαζί μέ τόν Χουάιτ γιά νά με δολοφονήσετε; Δέν είχατε πιστέφει πώς ἤμουν βαρειά άρρωστος;

— 'Ο Χουαίτ τὸ εἶχε πιστέψει. Ἐγὼ ὅμως ὄχι. Ὁ Κακαράκ πού ἐστειλες γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσει ἔχει κι' αὐτὸς μεγάλη κι' εὐγενική ψυχὴ. Μὲ τ' ἀστεῖα του μὲ ἄφησε νὰ καταλάβω τὴν ἀλήθεια. Ἐτσι κατὰφερα νὰ φέρω ἐδῶ τὸν κακοῦργο, ὄχι γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω ὅπως ἤθελε, μὰ γιὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε, ὅπως, πρὶν λίγο, ἔκανες ἐσὺ!

Καὶ οἱ δυὸ γενναῖοι καὶ ἔντιμοι ἄνδρες τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζονται. Φιλιούνται μ' ἀνείπωτη ἀγάπη!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ γνώριμη ἀγέρωχη φωνὴ τοὺς ξαφνιάζει μ' ἓνα στικάκι!

Τὸ κυνηγητὸ τῆς σωτηρίας!

«Γιὰ δέτε πῶς κα-
(τάντησαν
οἱ δυὸ «Ἀντρεϊωμέ-
(νοι)». Φιλιούνται κι' ἀγκα-
(λιάζονται
λὲς κι' εἶν'... ἐρωτευ-
μένοι!»

Καὶ πηδώντας σὰν φύλλος, φθάνει κοντὰ τοὺς ὁ παντοτεινὰ κεφᾶτος καὶ αἰσιόδοξος Κακαράκ.

— Τοὺς «τρουβαλιάσατε» τοὺς... σουσαμαίους ἀδελφούς, ἔμαθα! τοὺς λέει χαρούμενος.

— Ἀπὸ ποιὸν τόμαθες; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

— Ἀπ' τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά μου! Σὲ παρακολουθοῦσα κρυμμένος λίγο πρὶν πέρα.

— Καὶ γιατί δὲν ἐβγαίνεις; ρωτᾷ μὲ τὴ σειρά του ὁ Ζαντόβ.

— Γιὰ νὰ μὴν... τρομάξετε καὶ τὸ βάλετε στὰ πόδια.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι γελᾶνε μὲ τ' ἀστεῖο. Μὰ ξαφνικὰ καὶ οἱ δυὸ μαζί, σὰν μ' ἓνα στόμα, τὸν ρωτᾶνε:

— Κι' ἡ Ζάμπα; Ποῦ εἶναι ἡ Ζάμπα;

Ὁ Σουβλερομύτης γελᾷ καλὸκαρδᾶ:

— Τί νὰ τὴν κάνετε; Καλὰ δὲν περνᾶτε καὶ συναμετάξω σας;! Χά, χά, χά!...

Ἀμέσως ὅμως σοβαρεύοντας, τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ὅλη τὴ Ζούγκλα γύρισα. Πουθενὰ δὲν τὴν βρῆκα. Σίγουρα τίποτα πεινασμένα θηρία θὰ τὴν χλαπαχλοῦσαν! Τὸ εὐτύχημα εἶναι πῶς βρισκόταν μαζί της καὶ ἡ Τσίχλα μου, Θεὸς σχωρέσ'τη!

— Μὰ ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχη πάν; ἀναρωτιοῦνται ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ Κακαράκ φωτίζονται ἀπὸ μιὰ ἰδέα:

— Ξέρετε ποῦ πῆγε ἡ Ζάμπα; τοὺς λέει.

— Ὁχι.

— Οὐτε... κι' ἐγὼ! τοὺς πληροφορεῖ ὁ ὅμως ξέρω κάποιον ποῦ σίγουρα θὰ τὸ ξέρη.

— Ποιόν;

— Τὴ γιάτρισσα Λαχθούνα! Ἐκεῖ θὰ πῇ-

γε νὰ μάθῃ ποιὸς κομπογιαννίτης γιάτρος τῆς Ζούγκλας μπορεῖ νὰ χωρίσῃ δυὸ σουσαμαίους ἀδελφούς!

... ..

Σὲ λίγο καὶ οἱ τρεῖς τοὺς, ἡ καλύτερα: οἱ τέσσερις τοὺς μαζί μὲ τὴ Μίμ, τὸ τετραπέρατο πιθηκάκι τοῦ Ταρζάν, φθάνουν στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας:

— Ναί, τοὺς λέει. Πέρασαν ἀπ' ἐδῶ ἡ Ζάμπα μαζί μ' ἓνα κοντροῦ κορίτσι. Τίς ἔστειλα στὴ φυλὴ τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ». Μόνο ὁ Ράχ - Ἀμπτοῦν, ὁ γιάτρος τοὺς μπορεῖ νὰ χωρίσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του δυὸ ἀδέλφια ποὺ ἔχουν γεννηθῇ ἐνωμένα!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ ξέρουν καλὰ ποῦ βρίσκεται ἡ περιοχὴ ποὺ ζοῦν οἱ φοβεροὶ καννίβαλοι τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ». Ξέρουν ἀκόμα καὶ πόσο ἐπικίνδυνον εἶναι νὰ πῶσι κανεὶς στὰ χέρια τοὺς.

Ἐτσι, ξεκινᾶνε ἀμέσως βιαστικοί, παίρνοντας τὴν κατεύθυνσι ποὺ πρέπει.

Ὁ Κακαράκ δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ:

— Πονάει ὁ κᾶλος μου!, τοὺς λέει. Πάντως ἐσεῖς τρέχτε ὅσο ποὺ γρήγορα μπορεῖτε. Πρέπει νὰ τίς προλάβετε ζωντανές καὶ ... ἀφάγωτες!

Κι' ὅταν οἱ δυὸ ἄνδρες χάνονται ἔρχοντας πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θάλασσο τῆς περιοχῆς, ὁ Σουβλερομύτης μεταμφιέζεται βιαστικά. Φοράει τὸ τομάρι τοῦ πιθήκου καὶ ξεκινᾷ πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Τρέχοντας κι' αὐτὸς προχωρεῖ γιὰ τὴ βαθεῖα χαράδρα. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ φορικτὴ σπηλιὰ τοῦ τυφλοῦ κτηνάνθρωπου Μπαχούρ. Μονάχα στὴ δύναμι αὐτοῦ μπορεῖ νὰ ἐμπιστευτῇ τὴ σωτηρίᾳ τῶν δυὸ γυναικῶν.

Ἔ, ρε πράμα ποῦ σαλεύει!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ὡς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸ γιγάντιο ἀγαλμα τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ».

Εἶχαμε δῆ, ὅπως θυμόμαστε, νὰ ἐμφανίζονται ἀπὸ μακριὰ τρέχοντας, ὁ τρομακτικὸς Μπαχούρ μὲ τὸ ροπαλὸ του καὶ πίσω του οἱ δυὸ ἀγα-

πημένοι μας ἦρωες: Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ Ὁ «εὐγενικός» φύλαρχος τῶν ἀνθρωποφάγων εἶχε ξαναστελεῖ, ὅπως εἶδαμε, τίς δυὸ γυναῖκες στὸ μπουντροῦμι τοῦ παλατιοῦ του. Κι' ἓνας μεσόκοπος καὶ κωμικὸς ἄσκημος ἀράπης εἶχε μείνει ἔξω ἀπὸ τὴν ἀμπαρωμένη πόρτα τοῦ νὰ τίς φυλάη.

Μὰ ἓνας ἀγαρμπος πίθηκος — ὁ Κακαράκ — ποῦ ὠδηγοῦσε, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Μπαχούρ, τὸν ἔχει παρατήσει τώρα. Καὶ ὁ τυφλὸς κτηνάνθρωπος τρέχει σὰν

τρελλός και μανιασμένος να σώσει την αγαπημένη του Ζάμπα, χωρίς πιά να ξέρει πού πηγαίνει. Ώπου σκοντάφτοντας και σκουντουφλώντας στις πέτρες και στους κορμούς των δέντρων, φθάνει τυχαία και πέφτει με αφάνταστη όρμη πάνω στο είδωλο του Θεού!

Το τί έπακολουθεί είναι αδύνατο να περιγραφεί.

Το τεράστιο γυάλινο άγαλμα ανατρέπεται. Και πέφτοντας με όρμη προς τα πίσω σπάει με τρομακτικό θόρυβο. Γίνεται χίλια κομμάτια!

Άνάμεσα σ' αυτά ξεχωρίζει και η ζωντανή γυάλινη καρδιά του Θεού που εξακολουθεί να «χτυπά»: να συστέλλεται δηλαδή και να διαστέλλεται...

Ένας πίθηκος πού βρίσκεται εκεί κοντά την άρπάζει. Και χάνεται τρέχοντας προς το παλάτι του φύλαρχου.

Καταματωμένος ο Μπαχούρ από τα σπασμένα γυαλιά του αγάλματος πού έπεσε πάνω του, ούρλιάζει άγρια από τους πόνο. Είναι άνίκανος πιά να κτυπηθεί με τους καννίβαλους.

Έτσι, όλοι μαζί, οι άνθρωποφάγοι χύνονται πάνω στους δυο ήρωές μας. Και πριν περάσουν λίγες στιγμές ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ — παρά την υπεράνθρωπη αντίστασή τους — βρίσκονται κάτω, δεμένοι χειροπόδαρα!

— Σφάχτε τους όλους!, ούρλιάζει ικανοποιημένος ο αρχικαννίβαλος στους άνθρωποφάγους του. Σφάχτε και τους τρεις άντρες και τις δυο γυναίκες! Θα κάνουμε πλούσιο τσιμπούσι απόψε! Χά, χά, χά!

.....

Στο μεταξύ, ο πίθηκος πού τον είδαμε ν' άρπάξει τη ζωντανή καρδιά του κομματιασμένου γυάλινου Θεού, φθάνει στο παλάτι του φύλαρχου. Και σά να βρισκόταν σπίτι του, κατεβαίνει άθόρυβα στο υπόγειο μπουντρούμι. Κρύβεται κάπου εκεί. Παρακολουθεί και άφουγκράζεται.

Και νά: Από την καγκελωτή πόρτα, βλέπει την Τοίχλ να κάνει τα γλυκά μάτια στον μεσόκοπο και άσχημο άράπη φρουρό:

— Καλές είσαι πολύ γοητευτικός γόης! του λέει. Είσαι άνώτερος και του Κακαράκου μου!

— Τ' είν' αυτός; ρωτάει ο μαύρος φύλακας.

Η Χοντρή παραξενεύεται:

— Καλές τον Κακαράκ μου δεν ξέρεις;! Μπά σε καλό σου! Καθηγητής... ξένων γλωσσών τυχάνει. Του λόγου σου παρλεβού τα κακαράκια;

Ο «πίθηκος» καταλαβαίνει πως η Τοίχλ πασχίζει να κολακέψει τον άράπη, έλπίζοντας να τους άνοιξη τον πόρτα για να τ' οσκάσουν.

Έτσι, θγάζει άμέσως τ' τομάρι πού φοράει. Τ' ο κρύβει σε μία εύρύχωρη τσέπη της παλπατοίστικης στολής του. Και σε λίγες στιγμές ξαναγίνεται ο Κακαράκ.

Άμέσως, κρατώντας σφιχτά και προτεταμένη τη ζωντανή γυάλινη καρδιά, θγαίνει από την κρυψώνα του. Προχωρεί και πλησιάζει τον μεσόκοπο φρουρό:

— Κρατάω την ιερή καρδιά του «Γυάλινου Θεού» σας, του λέει. Δώσε μου τη χατζάρα σου και σκύψε να με προσκυνήσης.

Έτσι και γίνεται. Ο άνθρωποφάγος αντικρύζοντας με δέος την καρδιά του παντοδύναμου Θεού του, παραδίνει στον Κακαράκ τη χατζάρα. Και σκύβει για να τον προσκυνήσει. Όμως ένα κύτπημα στο κεφάλι του από τον Σουβλερομύτη, τον σωριάζει άκίνητον κάτω.

Ο φαλακρός τριτρίχης τραβάει άμέσως τη βαρεία άμπάρα του μπουντρουμιού. Έλευθερώνει τις δυο γυναίκες.

— Νά μου ζήσης, Κακαράκαρέ μου!, ξεφωνίζει με ένθουσιασμό η Χοντρή. Έτσι μούρχεται να σου βαρέσω στράκα πού να στραμπουληχθεί τ' κεράκι μου!

Ο Κακαράκ καμαρώνει:

— Άμ' τάξερα εγώ εδώ τα κατατόπια του Γυαλοθέου. Κάποτε με είχανε πιάσει κι' έμένα. Σ' έτουτο τ' ίδιο τ' μπουντρούμι με κλείσανε. Ύστερις με βράζανε στο καζάνι για να με φάνε. Μά από την τρομάρα μου έπαθα «κάτι» και... χάλασα τ' σουτία μου! Τότες, πού λέτε...

Μά η Ζάμπα κόβει τα φλυαρία του:

— Κάτι παράξενες φωνές άκούω έξω...

Άς ανέδουμε να δούμε τί γίνεται...

.....

Και νά: Σαν φθάνουν επάνω τ' θέαμα πού αντικρύζουν είναι αφάνταστα τραγικό:

Ο Μπαχούρ καταματωμένος και άναίσθητος πάνω στ' άμέτρητα γυαλιά του σπασμένου Θεού!

Ο Ταρζάν και ο Ζαντόβ δεμένοι χειροπόδαρα κάτω.

Θριαμβευτής τώρα ο Κακαράκ προστάζει τον φύλαρχο και τους μαύρους του: «Τον Ράχ - Άμππουν! Θέλω να μου φέρετε τον Ράχ - Άμππουν».

Καί ὁ ἀρχικαννίβαλος οὐρλιάζει στοὺς ἀνθρωποφάγους του:

— Σφάχτε τους ὅλους! Σφάχτε καί τοὺς τρεῖς ἀντρες καί τις δυὸ γυναῖκες! Θὰ κάνουμε πλούσιο τσιμποῦσι ἀπόψε!... Χά, χά, χά!...

Ἕνας ἀράπης τραβάει τὸ μαχαίρι του. Γονατίζει νὰ σφάξη τὸν Μπακούρ. Δυὸ ἄλλοι μαῦροι, μὲ τὰ μαχαίρια τους κι' αὐτοί, γονατίζουν γιὰ νὰ κάνουν τὸ ἴδιο στὸν Ταρζάν καὶ στὸ Ζαντόθ.

Τρεῖς στιγμὲς ἀκόμα καί τὰ κεφάλια τους θὰ εἶχαν χωριστῇ ἀπὸ τὰ κορμιά τους!...

Ἀλλὰ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ σκίζει ξαφνικά τὸν ἀέρα:

— Ἄλτ καὶ παραπόδα, μάγκες! Γονατίστε ὅλοι νὰ μὲ προσκυνήσετε!

Καὶ τρέχοντας ἀνάμεσά τους ἀνεμίζει τὴν ἱερὴ γυάλινη καρδιά τοῦ Θεοῦ ποὺ κρατᾷ στὸ χέρι του. Αὐτὴν ποὺ συστέλλ-

λεται καὶ διαστέλλεται. Ἐνῶ ταυτόχρονα ξεφωνίζει σὰν ψαῖς ποὺ διαλαλεῖ τὸ φρέσκο ἐμπόρευσμά του:

— Ἔ, ρε πρᾶμα ποὺ σαλεύει καὶ τὸ μούστερρ γυρεύει!...

Ὁ φύλαρχος καὶ ὅλοι οἱ ἄγριοι ὑπῆκοοι του ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα. Καὶ γονατίζουν νὰ προσκυνήσουν τὴ ζωντανὴ καρδιά τοῦ σπασμένου γυάλινου Θεοῦ τους.

Ἡ Ζάμπα τραβάει χαρούμενη τὸ μαχαίρι της. Κόβει σβέλτα τὰ σχοινιά ποὺ δένουν χειροπόδα τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ζαντόθ. Ἀμέσως τρέχει νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ συνφέρει τὸν τραυματισμένο καὶ ἀνάισθητο κτηνάνθρωπο.

Ἐνῶ ὁ Κακαράκ, κρατώντας πάντα τὴν καρδιά τοῦ Θεοῦ, προστάζει τὸν γονατισμένο φύλαρχο καὶ τοὺς ἀραπάδες του:

— Τὸν Ράχ - Ἀμπτούν! Θέλω νὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ ἀμέσως τὸν... κομπογιαννίτη δόκτορα Ράχ - Ἀμπτούν!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η !

ΠΛΟΚΗ — ΔΡΑΣΙΣ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ — ΑΓΩΝΙΑ — ΔΥΝΑΜΙΣΜΟΣ

Καὶ ὅλ' αὐτὰ σὲ μιὰ συνταρακτικὴ ὑπερπεριπέτεια ποὺ θὰ συγκλονίσῃ ὅσους προφθάσουν νὰ προμηθευθῶν καὶ νὰ διαβάσουν τὸ 11ο τεῦχος τῆς θρυλικῆς «Ζούγκλας» ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχομένη Τρίτῃ μὲ τὸν τίτλο:

ΤΑ ΒΑΛΣΑΜΩΜΕΝΑ ΤΕΡΑΤΑ

μὲ τὸ κείμενό του, ὅπως πάντα, γραμμένο ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τὸ τεῦχος αὐτὸ θ' ἀποτελέσῃ σταθμὸν στὴν ἱστορία τῶν περιπετειῶν Ζούγκλας! Ποτὲ δὲν ἔχετε διαβάσει οὔτε κάτι τέτοιο, οὔτε κάτι παρόμοιο

ΤΑ ΒΑΛΣΑΜΩΜΕΝΑ ΤΕΡΑΤΑ

εἶναι τὸ τεῦχος ποὺ θὰ σᾶς μείνῃ ἀλησμόνητο. Κάντε μιὰ μικρὴ ὑπομονή. Σὲ λίγες ἡμέρες, τὴν ἐρχομένη Τρίτῃ θὰ κυκλοφορήσῃ στὰ περίπτερα τὸ καταπληκτικώτερο τεῦχος ἀπ' ὅσα γράφθηκαν ποτὲ.

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 10—ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Ἐμβάσματα - ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Στ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο τής Γης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

Κι' ακριβώς τη στιγμή εκείνη εξακολούθησα εγώ το δρόμο.

«Αλλωστε», σκέφτηκα, «υπάρχει ένα σίγουρο μέσο γι'α να μη παραπλανηθώ: Υπάρχει ένα νημα, πού με οδηγεί μέσα στο λαβύρινθο αυτόν, ένα νημα πού δεν μπορεί να σπάσει. το πιστό ρυάκι, Δεν έχω παρά ν' ακολουθήσω προς τ' άπάνω το ρεύμα του κι' αναγκαστικά θα ξαναβρώ τους συντρόφους μου!»

Ο συλλογισμός αυτός μου έδωσε κουράγιο κι' αποφάσισα να εξακολουθήσω τον άνηφορο, χωρίς να χάνω λεπτό. Ποίν να εξακολουθήσω το ανέδασμα, σκέφτηκα πώς θα μούκανε καλό να πλύνω το πρόσωπό μου στο ρυάκι. Έσκυφα τότε να θυβίσω το μέτωπό μου στο νερό. Μά φανταστήτη την κατάπληξή μου: Ο γρανίτης ήταν κατάξερρος! Το ρυάκι δεν έτρεχε πιά στα πόδια μου!...

Η άπελπισία μου δεν περιγράφεται. Ήμουν θαμμένος ζωντανός κι' ήταν δέδαιο πιά πώς θα πέθαινα μέσα στα μαρτύρια της πείνας και της δίψας! Έσκυφα πάλι κι' έφαξα με τα φλεγόμενα γέρια μου το δράχο. Ο δράχος ήταν κατάξερρος... Μά πώς, λοιπόν, μπόρεσα να παρατήσω το ρυάκι; Χωρίς άλλο κάποιο διχάλωμα θα είχε η γαλαρία, το ρυάκι θάτρεχε από τον άλλο δρόμο και μαζί του θ' ακολουθούσαν κι' οι δύο μου σύντροφοι.

Πώς να γυρίσω τώρα; Κάτω τα πόδια μου δεν άφηναν καθόλου άχνάρι στο γρανίτη. Έσπαζα το κεφάλι μου να βρώ κάποια λύσι. Ήμουν χαμένος σε 30 λεύγες δάθος μέσα στη γη.

— «Ω, θείε μου! φώναξα γεμάτος άγωνία και δακρύζοντας.

Καταλάβαινα ότι κι' ο δυστυχής αυτός άνθρωπος θα ύπέφερε, όταν βάδισπε πώς δεν ήμουν πιά μαζί του... Όταν είδα πώς καμμία πιά ανθρώπινη δύναμι δε θα μπορούσε να με σώση, γονάτσα, έσμιξα τα χέρια μου και ζήτησα τη βοήθεια του Θεού.

Με την προσευχή ήσυχασα λίγο. Το μυαλό μου άρχισε πάλι να δουλεύει με κάποια γαλήνη. Μαζί μου είχα τρόφιμα για 3 μέρες και το παγούρι μου ήταν γεμάτο νερό. Τί μου έμενε να κάνω; Ένα μονάχα: ν' ανεβαίνω, ν' ανεβαίνω άκατάπαυστα. Έτσι θάφωνα στην κορφή του Σνέφελς.

— «Α! είπα: Πώς να μη το σκεφτώ πρωύτερα!... Ήταν ή μόνη έλπίδα σωτηρίας. Το σπουδαιότερο, λοιπόν, ήταν να ξαναβρώ το ρυάκι Χάνε.

Σηκώθηκα και στηριζόμενος στο ραβδί μου, ανεβαίνα τη γαλαρία. Ο άνηφορος ήταν αρκετά άπότρυτος. Πεπατούσα τώρα χωρίς διαταγμό και χωρίς έμπόδιο. Προσπαθούσα ν' αναγνωρίσω το δρόμο κυττάζοντας το σχήμα τής γαλαρίας, τις προεξοχές των δράχων, μα δε θυμόμουν τίποτα. Σε λίγο κατάλαβα πώς η γαλαρία αυτή δεν είχε διέξοδο. Βρέθηκα υποσάτ' ένα τοίχο άδιαπέραστο κι' έπεσα στο δράχο. Τότε τιά δε λέγεται ο τρόμος, ή άπελπισία μου! Ήμουν χαμένος! Η τελευταία μου έλπίδα συντριβόταν άπάνω στο γρανιτικό αυτό τείχος. Ήμουν χαμένος στον άπέραντο αυτό λαβύρινθο: καθι φυγή πιά ήταν άδύνατη... Προσπάθησα να φωνάξω. Μά από τα ξερομένα κείλη μου δεν έδβαιναν παρά μερικές άναρθρες βραχνές φωνές.

Δε μου έφταναν αυτές οι άγωνίες, μά και νέα δυστυχία με πλάκωσε. Η λάμπα μου είχε χαλάσει στο πέσιμό μου. Το φώς της εξασθίνησε και σε λίγο θάσθηνε όλόελα.

Με τί τρόπο κύτταζα το άμυδρο φώς να χαμηλώνη όλοένα και να χάνεται. Κι' έξαφνα έδα-

λα κραυγή φρίκης: Η λάμπα έσθηνε και δρέθηκε σ' έφιαλτικό σκοτάδι!

Τότε πιά το μυαλό μου κλονίστηκε. Άνασηκώθηκα, άπλωσα τα χέρια, έφαχνα έδώ κι' εκεί, καταχτυπούσα τους δράχους, άρχισα να τρέχω, χωρίς να ξέρω πού πήγαινα, μέσα στο φοβερόν αυτό λαβύρινθο! Κατέβαινα άκατάπαυστα, έπεφτα κι' άνασηκωνόμουν πάλι κι' εξακολουθούσα έτσι να τρέχω. Πού πήγαινα; Κι' εγώ δεν ήξερα. Ύστερα από πολλές ώρες, έξαντλημένος, έπεσα λιπόθυμος έπάνω στον γρανίτη.

Όταν συνήρθα, το πρόσωπό μου ήταν μουσκεμένο με δάκρυα. Πόσο βάσταξε ή λιποθυμία μου, άδύνατο να ξέρω. Ποτέ άνθρωπος δεν έζησε τόση άδάσταχτη έρημία! Στο πέσιμό μου πληγώθηκα κι' έχασα πολύ αίμα. Τώρα ένοιωθα το αίμα να με πλημμυρίζει. «Α, πόσο θάθελα να πέβαινα! Δεν ήθελα πιά να σκέφτωμαι τίποτα. Κυλίστηκα ως τον τοίχο έξαντλημένος από τον πόνο. Η λιποθυμία άρχισε πάλι να με θυβίζει σ' έληθαργο, όταν άξαφνα άκουσα δυνατό κρότο να χτυπά τ' αυτιά μου. Έμοιαζε σ'α μεγάλη βροντή κι' άκουγα τον ήχο να χάνεται σιγά σιγά μέσα στα δαθη τής άδύσου. Τί ήταν αυτός ο κρότος; Έστησα ατί. Ήθελα να δώ άν θα ξεσπούσε πάλιν ή άνεξήγητη βροντή. Ένα τέταρτο τής ώρας πέρασε. Βαθεία σιωπή βασίλευε στη γαλαρία. Δεν άκουγα μήτε τους χτυπούς της καρδιάς μου. Άξαφνα το ατί μου πήρε κάποιο άόριστο μακρινούς ήχους. Άνατρίχιασα: «Θάναί καμμία παραισθήσι!» σκέφτηκα. Μά — όχι, όχι! Άφουγκράστηκα με μεγαλύτερη προσοχή, και τότε άκουσα φωνές. Μά τί έλεγαν, ήταν άδύνατο να καταλάβω. Όμως, κάποιος μίλουσε. Ναι, ναι, κάποιος μίλουσε, ήμουν δέδαιος!

Μιά στιγμή φοβήθηκα πώς τα λόγια αυτά πού άκουγα δεν ήταν παρά τα λόγια μου, πού τα έφερνε ο αντίλαλος. Έως να φώναξα χωρίς να το καταλάβω. Έσφαια τα κείλη μου κι' έβαλα πάλι το ατί μου στον τοίχο! Μά, ναι, ναι! Κάποιος μίλουσε — ήμουν δέδαιος! Σιγά - σιγά άρχισα να ξεχωρίζω τα λόγια. Η λέξι «φορλοράντ» άκουγότανε συχνά με τόνο θλιμμένο. Τί να σημαίνα άραγε ή λέξι αυτή; Ποιος θα την πρόφερε; Σίγουρα ο θεός μου ή ο Χάνε. Μά αν τους άκουγα, τούτο σημαίνει πώς κι' ατρί μπορούσαν να μ' άκούσουν.

— Βοήθεια!... φώναξα τότε με όλη μου τη δύναμι.

Άφουγκράστηκα, περίμενα μέσα δτ' σκοτάδι ν' άκούσω μιάν άπόκρισι, μιά κραυγή, ένα στεναγμό. Μά τίποτα! Πέρασαν μερικά λεπτά. Συλλογίστηκα πώς ή έξασθημένη φωνή μου, δε θα μπορούσε να φτάση ίσαμε τους συντρόφους μου. Συνέχισα ν' άφουγκράζωμαι και βρήκα ένα σημείο όπου οι φωνές άκούγονταν έντονώτερα. Η λέξι «φορλοράντ» ξαναχτύπησε το ατί μου κι' έπειτα πάλι άκούστηκε μεγάλη βροντή.

Κι' έξαφνα — Θεέ μου! — άκουσα καθαρά το όνομά μου. Ήταν ή φωνή του θεού μου! Μιλούσε με τον όδηγό κι' άκουσα πάλι την παράξενη λέξι. Όλα τότε τα κατάλαβα: Για να μωρέσω ν' άκουστώ, έπρεπε να μιλώ άκούμπώντας το στέμια μου στο γρανίτη, πού θα μεταβίβαζε τη φωνή μου, όπως το σύρμα μεταβίβαζε τον ήλεκτροσμό. Αυτό έκανα κι' έφώναξα:

— Θεέ μου Λίντεμπος!

Περίμενα με μεγάλη άγωνία. Ο ήχος δε μεταδίδεται με έξαιρετικά μεγάλη ταχύτητα. Η πυκνότητα τού άέρα μεγαλώνει μονάχα την έντασί του. Πέρασαν μερικά δελετερόλεπτα, πού μου φάνηκαν αιώνες, και τέλος άκουσα.

— «Άξελ! Άξελ! Είσαι έσύ;

— Ναι, ναι! άποκρίθηκα.

— Παιδί μου, πού είσαι;

— Χουέμος σε βαθύ σκοτάδι...

— Κι' ή λάμπα σου;

— Έσθηνε!

— Και το ρυάκι;

— Έξαφανίστηκε...

— Άξελ, άγαπημένο μου Άξελ κουράγιο!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

